

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Sveicam VALSTS SVĒTKOS!

11. novembrī un 18. novembrī, godinot mūsu valsts dzimšanu un Brīvības cīņas, drosmīgi paraudzīsimies šodienā – latviešu tauta un valsts vēl nav brīvas. Cīņa par brīvību turpinās, un cīnītāju rindās ir jastājas ikvienam latvietim!

*Jākāpj man debesīs saulei sūdzēt,
Nedzird ne taisnākie, nedzird ne labākie:*

*Pāri dara tautai sveši ļaudis!
Trin asus nažus griezt dzīvas miesas,
Plēš pušu dārgu latviešu tautu!*

*Nemat ieročus,
Kurš spēj paņemt!
Ceļaties kājās
Tēvuzemi sargāt!
Kurš nenes ieročus,
Dod roku darbu,
Dod savu mantu,
Dod savu prātu!*

[No Raiņa poēmas "Daugava"]

ABONĒŠANA!

Indekss: 1164

Visās Latvijas Pasta nodaļās un internetā www.abone.pasts.lv ir iespējams abonēt laikrakstu "DDD" 2013. gadam.

Par abonēšanu uz ārzemēm, lūdzu, interesējieties laikraksta redakcijā.

Laikraksts "DDD" arī 2013. gadā iznāks divas reizes mēnesī, publicēs ziņas, pētījumus un ļoti atklātas intervijas ar sabiedrībā pazīstamām personām par vissvarīgākajiem politiskajiem, ekonomiskajiem, tiesību un kultūras jautājumiem, par attiecībām ar citām tautām un valstīm, kā arī par cilvēces turpmāko attīstību.

Aivars Brīze: "ES LEPOJOS, KA ESMU LATVIETIS!"

Saruna ar mūziķi Aivaru Brīzi

KRIEV- VALODĪGOS OKUPANTUS VADA NAIDS

DDD: Iepriekšējā laikraksta numurā publicējām internetā atrodamā videoklipa "Es esmu nelojāls" tekstu. Tu esi redzējis, kā krievvalodīgie agresīvi, naidīgi plātās, ka viņi ir nelojāli Latvijai un latviešu tautai. Kāpēc latviešu mūziķi, radošo aprindu pārstāvji klusē?

Skatoties krievvalodīgos reperus, man bija divējādas domas. Sākumā gribēju kliegt – atbāzt viņiem pretī, ka šeit ir mūsu zeme un mēs, latvieši, šeit esam noteicēji, nevis jūs, ienācēji, kas neuzvedas pat kā ciemiņi. Pēc tam sāku šaubīties, vai tie šmurguļi ir pelnījuši tik lielu uzmanību. Gan jau būs izdevība viņus un viņiem līdzīgos nolikt vietā.

Manuprāt, daļa cilvēku ir iedzīti galējā pesimismā, bet vairums ļāvuši virsroku ņemt bailēm un glēvu-

"Ir jāsaprot, ja esi latvietis, tad tev sava zeme ir jājūt un jādzīvo tā, lai nebūtu kauns sevi saukt par latvieti."

Aivars Brīze: Jā, es redzēju to clipu. Manuprāt, tas būtu jāredz un jānovērs Drošības policijai – drošības dienestiem, kuriem vajadzētu atbildēt par valsts drošību un uzraudzīt, ko ļaudis, kas pieder pie piektās kolonnas, šeit dara. Mums gan tas nav nekāds noslēpums, un internetā ievietotajā klipā tas skaidri arī izpaužas.

mam. Tātad divi iemesli – bailes un glēvulība vada cilvēkus. Šobrīd visspilgtāk vajadzētu izpausties savas zemes izjūtai jeb patriotismam, bet notiek pretējais. Medijos un sabiedrībā sludina visādas dumjības, raksta nevajadzīgas lietas, lai aizmāļētu acis, bet par svarīgāko, tas ir, ka mūsu zemē ir okupantu varza, piektā kolonna, nelielas

ne zinis. Un šie reperi – krievvalodīgie jaunieši, kas izveidojuši naidīgo clipu, manuprāt, nav darbojošies paši ar savu iniciatīvu. Visticamāk, viņiem tas ir pateikts priekšā.

DDD: Tu teici, ka sākumā tev bija doma viņiem kaut kā attiecīgi atbildēt. Pazīstot tevi, glēvums vai bailīgums nebija tas, kas atturēja tev to izdarīt?

Turpinājums 4. lpp.

IZKLAIDĒŠANĀS CIONISTU GAUMĒ

A.V. Gremze

Šobrīd Latvijas vēsturē rit laiks, kad katram latviski domājošam cilvēkam, kam līdz sirds dziļumiem rūp mūsu tautas nākotne, ir dota vēsturiska izdevība ar nelokāmu stāju un apņēmību apliecināt, ka viņš ir gatavs iet kopā ar savu tautu tās neremdināmo sāpju ceļu uz brīvību. Otrs ceļš – tikai kopā ar mūsu

ienaidnieku, paliekot uz mūžīgiem laikiem ar kan-gara neslavu.

Pagaidām vēl pirmais ceļš ne no viena neprasa nekādas ārkārtējas pūles vai sevis pakļaušanu nopietnām briesmām, vajadzīga tikai savas valsts pilsoņa cienīga stāja un nopietna apņemšanās. Tā ir brīva izvēle; vienīgais, kas

to apdraud, ir mietpilsoniskā izdevīguma atmosfēra, kas valda pār lielas mūsu tautiešu daļas prātiem. Tā nāk no okupācijas gadiem un no Rietumiem ievāzātās patērētāja domāšanas veida. Visvairāk tā ir attiecināma uz okupācijas režīma līdzskrējējiem, kuri no kvēliem komunisma ideju piekritējiem kā pēc burvju mājienu pārtapuši par tikpat kvēliem bankieriem un kapitālisma ideju aizstāvjiem. Tieši šī kategorija ir visbīstamākie – gan sabiedrībai, gan valstij. Viņiem nepastāv citi principi, kā vien rūpes par savu "es" – kaut vai pāri liķiem. Tie nekad nebūs spējīgi aizdomāties par savu tautu un valsti, tieši pretēji – viņi nicinās visus, kam rūp savas tautas nākotnes izredzes.

Nav vairs daudz to, kuri atceras pirmskara brīvās Latvijas patiešām brīvo gaisotni, kad brīvības cīnītāji ar savu varonību izcīnīja saimnieka tiesības savā zemē. Ja salīdzinām paaudzi, kura izcīnīja 18. novembra Latviju, ar tagadējo, tad nevar dziļi nesatriekt visas šīs redzamās tragiskās sekas, kuras nesusi drakoniskā okupācija, sakropļojot mūsu tautas dvēseli.

Režims cenšas radīt ilūziju par laimīgu dzīvi – ar lepnām savrupmājām, automašīnām utt. Bet, ja tautai ir sava valsts, tad katram latvietim arī ir jājūtas kā savā valstī, nevis jādzīvo pastāvīgās bailēs, ka piektā kolonna to jebkuru brīdi var likvidēt.

Turpinājums 2. lpp.

UZMANĪBU!

Nākamais “DDD” numurs (Nr.22(276))
iznāks pēc Valsts svētkiem –
23. novembrī.

JAUNA GRĀMATA

Džons Beins

SLEPENĀ
ZINĀTNE

*Cilvēka fiziskai
un garīgai
pārveidošanai*

Hermētisma
filozofija

Šī grāmata pieskaras rozenkreiceru okultisma pamatprincipiem, taču, kā uzsver autors, tai nav nekā kopīga ar pseidorozenkreiceriem, kurus mēs pazīstam.

Hermētisms nav teorētiska vai abstrakta filozofija, tā ir zinātne, kuru pilnībā apstiprina prakse; tas nav kādas atsevišķas personas izgudrojums, kaut arī to sludināja Hermejs Trismegists – lielais filozofs, kas saskaņā ar leģendu dzīvojis pirms 15000 gadiem. Senos laikos hermētisma centrs atradās Ēģiptē. Daži no šiem cilvēkiem ir zināmi, piemēram, Pitagors, Sokrāts, Platons, Orfejs, Dante, Dekarts, Franklins, Edisons, Ņūtons un Bēkons. Viņi, tāpat kā daudzi citi, veidoja īsto gara aristokrātiju, kas ir nesalīdzināmi svarīgāka par to vai citu sabiedrisko vai finanšu aristokrātiju.

Grāmatas autors Džons Beins raksta: “Slepenā zinātne... ir veltīta visiem, kam ir acis, lai redzētu, un ausis, lai dzirdētu; tiem, kas nepiekrīt zinātniskiem, filozofiskiem un sabiedriskiem aizspriedumiem; tiem, kas jūt, ka ar cilvēci “kaut kas nav kārtībā”; tiem, kas cieš un nespēj izskaidrot savu sāpju cēloni; tiem, kas jūt īpašu tieksmi lasīt šo grāmatu; tiem, kas vēlas izzināt dzīves patiesību praktiski un personiski; tiem, kas jūtas nesaprasti pasaulē un cilvēku vidū; tiem, kuru ideāls ir labāka pasaule caur indivīda garīgu izaugsmi; tiem, kas nīst netaisnību, postu un vienaldzību; un visiem tiem, kas alkst izkopt savu dvēseli un prātu.”

Lasiet un vērtējiet paši!

VĒSTULE

TĀS IR NEVEIKTO DDD SEKAS!

Pie mājas, kurā dzīvoju, durvīm ir pielikts ziņojums, ka siltumenerģiju nepieslēgs, iekams visi iedzīvotāji nebūs samaksājuši parādu par siltumu. Šajā mājā dzīvo lielākoties okupanti – gandrīz visi. Tātad okupanti nemaksā!

Kādreiz parādniķu sarakstus pielika pie durvīm, bet tagad to vairs nedara – esot cilvēktiesību pārkāpums. Bet, vai apzināta nemaksāšana, tādējādi liekot ciest godīgiem maksātājiem, nav vēl lielāks cilvēktiesību pārkāpums? Gaisa temperatūra dzīvoklī ir zem +15° C. Un es uzskatu, tie ir okupanti, kuru dēļ salst godīgie maksātāji! Man nav līdzekļu, lai pirktu papildus elektriskos sildītājus un maksātu lielos rēķinus par elektrību – šo nolādēto okupantu dēļ!

Tātad okupanti represē latviešus tepat, Latvijā. Un tās ir neveikto DDD sekas!

Uzskatu, ka okupantus, kas ļaunprātīgi nemaksātā, ar likuma spēku ir jāizmet no dzīvokļiem, un viņi paši pirmie likumīgi ir jāpadzen no Latvijas – lai brauc uz savu lielo Tēvzemi!

Esmu ilggadēja “DDD” lasītāja. Pirmo laikraksta numuru nopirku 2004. gadā. Kopš tā laika man ir pilnīgi visi izdotie “DDD” numuri. Ar lielu interesi izlasu visu avīzi – līdz pēdējam vārdam! Kad ir iespēja, es abonēju, kad nav, tad katru numuru nopērku avižu kioskā.

Laikrakstu “DDD” es dodu lasīt arī kaimiņiem un paziņām. Vienai paziņai, starp citu, ļoti patika cien. Leonarda Inkina intervija un intervija ar tieslietu ministru J. Bordāna kungu.

G. Bērziņa

IZKLAIDĒŠANĀS CIONISTU GAUMĒ

Turpinājums no 1. lpp.

Lielākai daļai no pastāvošā režīma par to nav nekādu bēdu, jo viņi ir pārliecināti, ka spēš arī turpmāk tikpat veikli piemēroties jebkuriem apstākļiem.

Lūk, tā jau ir patiešām nopietna ķeza, kurā esam ievilkti – pat tik dziļi, ka vairums vairs nespēj to apzināties. Šādos apstākļos ir itin viegli tiem, kam Latvijas valsts neko nenožīmē, izņemt savus personiskos guvumus, rīkoties pēc sirds patikas un pildīt savas kabatas.

zemessargi ir atbrūpoti, bet jebkuram okupantam var būt ierocis, ar kuru bez problēmām nošaut sev netīkamu latvieti publiskā vietā, kinoteātrī.

Cionisti ar saviem ienaidniekiem neceremonējas – atrod un likvidē bez tiesas. Šaubos, vai kāds latviešu patriots vēlētos tikt gandarīts ar šādām metodēm. Mūsu prasības ir tik pieticīgas, cik vien iespējams, – lūdzu, atstājiēt mūsu zemi tāpat, kā šeit nokļuvāt, ar visiem pie-

cināšanu. Un nekas jauns – arī pirms kara tiem bija cieša draudzība, sadalot ietekmes sfēras. Tad, lūdzu, lai okupanti dodas uz draudzīgo Vāciju!

Salīdzinot ar Latviju, kas okupācijas dēļ atrodas ekonomiski pēdējā vietā, Vācija, kas karu zaudēja un tika pilnīgi sagrauta, pašreiz ir ES lidere un “velk visus ārā no bedrēm”. Arī vācu valoda, tāpat angļu, okupantiem teicami padočas. Ko tad te mocīties un laužties latviešu mēlē? Vācijā pat neesot nepieciešams darbu meklēt – varot labi dzīvot no pabalstiem. Vienīgais, nebūšot tā, kā bija Latvijā okupācijas gados, kad varēja likties vēl siltajās izsūtīto latviešu gultās.

Tieši okupanti mūs ir padarījuši par nabadzīgāko valsti Eiropā, un tas ir pierādāms. Jau viņi iznīcināja latviešu tradicionālo lauksaimniecību ar visiem zemes kopējiem. Tāpat radot rūpniecisko industriju, kam nebija gandrīz nekādas vietējās nozīmes, un tā bija tehnoloģiski atpalikusi. Kur nu vēl fiziski iznīcinot mūsu tautas radošākos pārstāvjus ar visām ģimenēm. Latviešu izsūtīšana uz nāves nometnēm un Krievijas civilo okupantu iesūtīšana latviešu vietā ir radījusi sekas, kuras nav iespējams likvidēt vēl šodien, un nelielais latviešu skaits Latvijā dod okupantiem ekonomiskas un politiskas priekšrocības, kuras neviens no vadošajiem režīma pārstāvjiem negrib ne redzēt, ne pamanīt.

Tas, ka pirmskara Latvija visās ekonomikas un kultūras jomās varēja sekmiģi sevi pārstāvēt Eiropas

mērogā, 4. maija režīmam ir kā suņa nagla sēžamvietā, ko nekādi nedrīkst piemīnēt, tikai vienīgi to, cik “izdevīgi” esam iedzīvojušies parādu jūgā, kas mūs nemanot novedis atpakaļ verdzībā. Un tas tiek darīts ar skaidru apziņu, ka politikā nav draugu, bet ir tikai intereses.

Mūsu valstij jau gandrīz nekas vairs nepieder, un tie, kas visu valsti pārdevuši, savu bagātību neglabā Latvijas bankās, lai nebūtu jāsiūkstās par zaudēto, kā mūsu cienījamam *maestro*. Kā rokās atrodas Latvijas bankas, to šie “tirgoņi” ļoti labi zina.

No vienas puses, es būtu ar mieru kādu laiku padzīvot badā un trūkumā, lai tikai pazustu no manas zemes visi salašņas. Visnepanesamākais ir pazemojums, ko latviešu tauta sajūt no okupantiem – viņu primitīvais domāšanas veids raksturo zemu kultūras līmeni.

Kāpēc šodien tiek slēpti noziedznieku vārdi? Tikai tādēļ, ka starp tiem noziedošā vairumā ir okupanti. Tas taču ir skaidrs kā diena. Visiem zināms arī, ka ieslodzījuma vietās latviešu valoda neskan.

Cionisti mūs, latviešus, pastāvīgi cenšas izprovocēt, lai pēc tam ar Vizentāla centra palīdzību varētu izbļaut pa visu pasauli par latviešu “neiecietību” pret viņiem, lai attaisnotu savus noziegumus, ja tos pēkšņi paceltu dienasgaismā. Kopš 1940.gada notiek izklaidēšanās cionistu čekiska gaumē, par ko mums, viņuprāt, vajadzētu izjust mūžīgu pateicību.

Vai ar visu vēl ir par maz, lai boļševisms tiktu starptautiski tiesāts?

NACIONĀLISMS PĀRI VISAM!

Gunārs Terinks

Krievija ir tā, kas vienmēr kaut ko iebilst un vienmēr visam pretojas, kā nevainīga meitene. Krievija visur “bāžas” – gan nelūgta, gan lūgta, dzenoties pēc savas “lidztiesības”

“Pret šo spītālību ir tikai vienas zāles – deokupācija jeb okupantu un kolonistu izraidišana no Latvijas ar ES un ASV aktīvu atbalstu.”

(priekšrocībām), ar savu “taisnīgumu” (ambīcijām) un ar savu “līgumsaistību ievērošanas” izpratni (ruso-šovinisku tulkošanu).

Krievijas vēstniekam Latvijā nupat nav patikuši pieminēklā uzstādišana Bauskas aizstāvjiem pret Sarkanarmijas “atbrīvotājtrieциenu” 1944. gadā.

Krievija vēl nav parādījusi K. Ulmaņa apbedījumu

no Krievijas neatkarīgu apstākļu dēļ.

Savu atbildību par Miera līguma ar Latviju saistību izpildi Krievija “draudzīgi” apmainīja pret savstarpējās neuzbrukšanas līgumu, ko arī pamaniģās lauzt provokatīvā veidā (Masļenki) un “darbaļaužu” vārdā.

Bet, ja tagad Latvijas Satversmē kaut kas ir gro-

zāms, tad, pirmkārt, jānostiprina Latvijas Republikas definīcija: **“Latvija ir nacionāla**, neatkarīga, tiesiska un demokrātiska republika.” Jo latviešu tautas primārais mērķis bija latviešu tautas pašnoteikšanās!

Tagad Eiropas Savienības sastāvā mūsu nacionālā identitāte tiek arvien mazināta – pase bez tautības ieraksta, paredzamā nacionālās valūtas lata apmaiņa ar eiro, iespējamā Eiropas Federācijas veidošana ar valdošu vienvalodību (angļu?) utt.

Vai latviešiem Latvijā būt un justies nacionāliem jākaunas? Nē!

Tādēļ mūsu, latviešu, nacionālisms ir jānostiprina Satversmē uz visiem un mūžīgiem laikiem!

Vai tad Krievijas piektā kolonna, okupanti un kolonisti atkal būs tie, kuri piespiedīs Latviju grozīt

Satversmi?!

Mums, latviešiem, ir jāpārvērtē mūsu pašu pašvērtība. Mēs vienmēr un visur esam sevi prezentējuši ar nepamatotu vainas apziņu, ar piekāpību un ar pakļaušanos (izņemot, protams, Brīvības cīņas).

Visu šo “šumēšanās” ap valodu, “pilsonību” un ap visu to, ko Latvijā “drīkst” vai “nedrīkst”, uzkurina Krievijas piektā kolonna. Pret šo spītālību ir tikai vienas zāles – deokupācija jeb okupantu un kolonistu izraidišana no Latvijas ar ES un ASV aktīvu atbalstu. Pienākums to realizēt ir un paliek Latvijas valdības ziņā, bez termiņa – līdz deokupācijas reālai veikšanai.

Savs noteicošais vārds šeit ir jāsaka Valsts prezidentam – ja viņš to nedara vai nespēj, tad manās acīs ir zemāks par Pilslaukuma zāli!

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Vladimirs Pavļenko

*Ģeopolitisko problēmu
akadēmijas politisko
zinātņu doktors
Krievijā*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Ja Rokfelleri galveno-kārt ir “naftas” dinastija, tad Rotšildiem galvenais ir zelts un citi dārgmetāli. Tā ir viņu galvenā ietekmes un kontroles sfēra. Tāpēc Rotšildi sāka “rakt” zem dolāra ar mērķi aizstāt to ar zeltu (jāatzīst, ka no šā viedokļa citādi izskatās dolāra atsaistīšana no zelta seguma, ko 1971. gadā veica Niksons).

“Hong Kong & Shanghai Banking Corp.” (“HSBC”), kā arī XIX gadsimtā nar-kotiku tirdzniecības rezultātā “uzaugušās” “ScotiaMocatta”, kas ir viens no pasaules lideriem zelta un dārgmetālu apgrozījuma ziņā, uzņēmums “Scotiabank Global Banking & Markets”.

Šie fiksingi (cenu noteikšana), protams, tiek veikti “N M Rothshild & Sons” telpās un tieši šī banka līdz 2004. gadam izpildīja procesa priekšsēdētājas funkciju (bet pēc 2004. gada liekulīgi “nogāja ēnā”).

Neuzskaitīsim visas šo gadu klanu cīņu peripe-tijas. Atzīmēsim tikai to, ka pēdējo desmitgažu lai-kā zelta cena ir pieaugusi

vairāk nekā 10 reizes, bet dolārs kļūst arvien vājāks, arvien pieaugoša pārmērīgā ASV valsts parāda dēļ, uz kura audzēšanas ceļa Ameriku nostādīja tie paši Ro-tšildi ar slaveno “reiganomiku” (Reigana laika ekonomika), ci-tiem vārdiem, ar finanšu bur-buļu audzēša-nas metodes ieviešanu.

Un ko gan citu varēja iz-darīt Reigans, kad pēc viņa rīkojuma izvei-dotā komisija ar Federālo rezervju sistēmas priekšsēdētā-ju P.Volkeru priekšgalā (pašu ielikteni) “no-skaidroja”, ka Fortnoksā (ASV zelta rezervju glabātu-vē) nav ne grama ASV valstij piederoša zelta, ti-kai ārvalstu un privātpersonu zelts. Vajadzēja taču kaut kā finansēt “Stratē-giskās aizsardzības inicia-tivu” un citas bruņošanās sacensības inovācijas, uz kurām “nejauši” uzķērās Brežņeva un Andropova laiku PSRS. Tad nu Rei-gans arī sāka pūst “ziepju burbuļus”, ar to palīdzību ceļot “potjomkina sādžas” un “gaisa pilis”. Tieši tad ASV arī parādījās valsts parāds.

ASV būtu novestas “līdz kliņķim” daudz ātrāk, jau aptuveni 1995. gadā, bet

tām paveicās ar PSRS sa-brukumu, kuru, balstoties uz sakariem PSRS iek-šienē, gatavoja Rotšildi. Pārāk siki neiedziļinoties sīkumos (cita tēma), no-sauksim tikai būtiskākās šo sakaru figūras: Bērija – Kūsinens (Kominterna sakari ar masoniem) – Andropovs – Gorbačovs. Bez viņiem šajā ķēditē (un nebūt ne otrajā plānā) ir jāpiemin Mikojans un Ko-sigins.

Rokfelleri PSRS sabru-kumā nebija ieinteresēti. Var pat teikt vairāk, viņiem PSRS bija kā pretšvars Ro-tšildiem. Rokfelleri vienā-dā mērā atbalstīja gan na-cistus, gan arī PSRS indus-trializāciju. Rokfelleriem, atšķirībā no viņu konkuren-tiem Rotšildiem, nebi-za nepieciešams Londonas pārvaldībā esošs “smalku izolāciju” balanss, bet gan apvienota Eirāzija ar visu tās naftu. Kā potenciālus kontinenta liderus, kaisli-gu ideoloģiju esamības dēļ (tas nekas, ka pretrunīgu), viņi redzēja gan Hitleru, gan Staļinu, vienalga, kurš arī uzvarētu, bet, protams, ar viņu pašu kontroli (tā-dēļ bija nepieciešams abu valstu karš, lai novestu tās līdz stāvoklim, kad tās nav spējīgas mest izaicinājumu ASV).

Turklāt, saņemusi 1920-to gadu beigās kon-cesijas daļu Baku naftas

atrādnēs, Rokfelleri, jau ar Hitlera rokām, centās to pārņemt pavisam savā varā, tiesa gan, šajā ziņā kļūdoties ar Staļingradu. (Uz 1942. gada kara kam-paņas “ekonomisko” rak-sturu, atšķirībā no 1941. gada, kad Vērmahts uz-bruka PSRS politiskajiem centriem, norāda daudzi pētnieki, arī vācu).

Apspēlējot savus “ceļā-biedrus”, J.Staļins 1945. gadā kļuva par patstāvi-gu globāla mēroga figūru. Atšķirībā no Molotova-Ribentropa pakta maz zi-nāms ir Molotova-Hissa pakts, kurš tika noslēgts 1944.–1945. gados ANO konferencēs Dumbarto-noksā un Sanfrancisko un kuru patronēja nākamais Ņujorkas gubernators un ASV viceprezidents Nel-sons Rokfellers. Šis pakts kļuva par ļoti nepatīkamu pārsteigumu ASV politis-kajai elitei. Turpmāk ASV nevajadzēja jaukties PSRS un Austrumeiropas valstu lietās, bet Maskavai savu-kārt vajadzēja likt mierā “britu” Irānu un “ame-rikāņu” Saūda Arābiju. (Makkartisma laikā Hissu pēc nacionālās antiameri-kāniskās darbības komisi-jas locekļa R.Niksona ziņo-juma notiesāja par “spie-gošanu PSRS labā”).

Turpinājums 7. lpp.

Oldžers Hiss

*N M Rothshild & Sons
emblēma un Rotšildu ģērbonis*

Galvenā Rotšildu ietek-mes svira ir zelta cena. Tā tiek noteikta nevis ar tir-gus mehānismiem, bet ar direktīvo metožu palīdzī-bu. Jau kopš 1940-to gadu vidus divreiz dienā, bez pārtraukumiem brīvdie-nās un svētku dienās, Lon-donas dārgmetālu tirgus asociācija veic tā saucamos “fksingus”, kuros piedalās piecas bankas: Lielbritāni-jas Rotšildu atzara mātes-banka “N M Rothshild & Sons”, Rotšildu franču at-zaram tuvā banka “Societe Generale” (pie tās mēs vēl atgriezīsimies), saistībā ar “turku-irākiešu” darījumu 1910.–1920. gados vēstu-riskā “Deutsche Bank”, Rotšildu Ķīnas “filiāle”

Laurentijs Bērija, Oto Kūsinens, Jurijs Andropovs, Mihails Gorbačovs

DEOKUPĀCIJA

Konvencijas deokupācijas likums –
Starptautiski pamatots.
Krievvalodīgajiem okupantiem Latvijā –
Viņu tiesībām – tas uzbrukums!
Zemiskā apziņā vairojušies varenplaši,
Vadības krēslos iesēžas tie paši
Un naidu latviešos ceļ,
Dzīves smagumu uz pleciem veļ.
Varmācīgai politikai latvietis vergs.
Ne “atbrīvotāju” krievu mērs
Nav Rīgas latviešu sargs!

Latviešu tauta pacietīgi gaida,
Kad atgriezīsies Astonpadsmītā Novembra
Īstā cīnītāju vara,
Kas šovinistiem uz savu Dzimteni
Ar likuma spēku ceļu rādis.
Ne Latvija ir viņu īstās mājas,
Kur bezatbildībā labi klājas.
Kaut daudziem migrantiem
Mūsu zemē šūpulis kārts,
Tiem Latvijā nebūs tiesisks vārds!
Laiks saprast, ka tikai pašu rokām,
Godīgi savā Dzimtenē strādājot,
Var kultūru un labklājību celt.
Un svešā dārzā neplaut,
Ko pats tur nav sējis!
Citādi pastrādātie okupantu noziegumi
Saņems savu soda balvu!

Silvija Muižniece

“VALSTS SIMBOLI”...

Kad pirms pāris gadiem isā vēstulē “DDD” ieminē-jos par bijušo prezidentu sociālajām pārmērībām, nevienu valsts amatperso-nu tas nepamudināja uz pārdomām – kā Latvija ik gadu sapelnis 20 miljonus, lai uzturētu vismaz 10 eksprezidentus. Kur ņems tādu summu?

Pirms 12 gadiem, kad dzīvokli meklēja Guntim Ulmanim, tērvetieši at-cerējās par Alberta Kvie-ša (Latvijas prezidents 1930.–1936.g.) mājām – Kārlis Ulmanis tik tiešām piešķīra dzīvokli bijušajam Latvijas prezidentam no valsts brīvajiem līdzek-ļiem, nevis pirka no biz-nesmeņiem, atšķirībā no mūsu eksprezidentiem. Alberts Kviesis bija samē-rā jauns un ieņēma jurist-konsultanta vietu pie ad-vokāta Alfrēda Valdmaņa Tieslietu departamentā. Kviesis pats maksāja par dzīvokļa īri, siltumu, elek-tribu utt. Uz darbu viņš gāja kājām, neprasot ne mašīnu, ne karieti. Viņam nebija vajadzīgi aparta-menti citu valstu ekspre-zidentu salidojumiem. Visa Eiropa (bez kaut kā-das Savienības) zināja, no kuras valsts nāk labākais bekons, sviests, cukurs, šokolāde, balzāms...

Čehu prezidents Vāc-slavs Havels pirms un pēc prezidentūras brauca ar “šķodām”, dzīvoja savā piepilsētas mājā un bija savas tautas un visas Eiropas mīlēts.

LTV “Sastrēgumstun-dā” profesore Leimane aizrautīgi sauca: “Mūsu bijušajiem pienākas, vajag, jo viņi bija un ir mūsu sim-boli!” Ja tā padomā, tad šīs trīs personas tik tiešām

bija vizuāli visai iespaidī-gas – stalti, ar labām ma-nierēm, eleganti ģērbti un ļoti izcēlās uz pārējo pre-zidentu fona. Bet pats gal-venais – simboli nerūpējās par savas (latviešu) tautas stiprināšanu.

“**Simbols Nr. 1**” ar pompu nojauca celtni – Skrudas monstru – un atstāja Sarkanās armijas virsniekus latviešu tautai par biedēkļiem.

“**Simbols Nr. 2**” ar vieglu žestu atdeva Abre-ni, nerēķinoties ar 1000 latviešu ģimenēm (arī ar manējo), kuras zaudēja savus īpašumus Jaunlat-galē.

“**Simbols Nr. 3**” burtis-ki aiztrieca stiprākos lat-viešus verdzībā uz svešām zemēm, lai viņi sūta sape-lnīto naudu mums, veca-jiem un bērniem, tādējādi stimulējot un glābjot Lat-vijas ekonomiku.

Ja valsts vadītājs saudzē-tu un sargātu savu tautu, attīstot medicīnu, zinātņi, kultūru, tad, kļūstot par bagātu valsti, mēs varētu savus pensionētos presi-dentus palutināt.

Bet tagad mēs nevaram atļauties leļputriju saviem bijušajiem “simboliem”, jo mūsu zemē mazi bērni vēl joprojām nevar saņemt at-bilstošu barību, vidēja ve-cuma cilvēkiem nav darba, bet mums, vecajiem, kas jaunībā sacēla mājas, fab-rikas, uzturēja latviskumu Dziesmusvētkos un ielika savus spēkus un gudrību, lai modinātu tautu Trešai Atmodai, tagad ne visai spējīgu valsts vadītāju dēļ jācieš trūkums.

Skumji!

I. Groskaufmane
Limbažos

Aivars Brīze:

“ES LEPOJOS, KA ESMU LATVIETIS!”

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Brīze: Pirmkārt, man top viens nacionālpatriotisks projekts, kur gandrīz katrā niansē būs atbilde uz šādām lietām. Otrkārt, negribētu pārāk pievērst vīņiem uzmanību. Manuprāt, ne jau muzikantiem būtu vīņiem jāatbild, bet pavisam citiem cilvēkiem – drošības dienestu pārstāvjiem, kuri, kad jānovērš naidis pret latviešiem, izliekas par beigtiem. Kā var nesodīti realizēt tik klajus uzbrukumus?! To es nesaprotu.

A.B.: Runājot par mūziķiem, ja mēs pamatu pamatos nesāksim neko darīt tā saucamajā popmūzikā, kas ir aizsniedzamāka lielākām tautas masām, kur mērķa auditorija ir jaunatne, ja caur dziesmām nesāksim runāt par savas zemes un savas tautas problēmām, parādot savas spējas, savu attieksmi, ka esam latvieši, ka šī ir mūsu zeme, ka mēs te esam noteicēji, tad diemžēl var pienākt brīdis, ka ir jau par vēlu.

MODĒ IR
DZIESMIŅAS
PAR NEKO

DDD: Nevaru nosaukt nevienu dziesmu vai mūzikālu projektu, kas liktu saprast, ka radošā sabiedrība, tas ir, mūziķi jūt latviešu tautas sāpi...

Aivars Brīze: Nav jau

ko dzirdēt. Es, godīgi sakot, brīnos – esmu vairākkārt visādos forumos savu viedokli klāstījis, bet nezin kāpēc producentus īstenībā neinteresē šī lieta – dziļi neinteresē. Viņi parāda savu apolitiskumu, savu nostāju, ka viņiem tikai *traļi, vaļi* – kaut kādas dziesmiņas par neko, lai tikai kaut kāds meldiņš tur būtu, lai tikai publika *pavelkas*. Faktiski tiek izmantots jaunatnes absolūtais apolitiskums. Manā

“Var jau teikt te visādi – latvieši nav tik agresīvi, latviešiem nav jābūt agresīviem, gan jau viņi paši aizvāksies. Bet no latviešu bailīguma, divkosības, glēvuma metas slikti ap dūšu.”

izpratnē, mūzika ne tikai Latvijā, bet visā pasaulē ir beigusies jau sen – 1989. gadā. Pēc tam “radītais” ir komercija un skriešana pakal kaut kādiem Rietumu izdomātajiem mēsliem. Dziesmas ar saturu diemžēl ir beigušās. Ir jāsaprot, ja esi latvietis, tad tev sava zeme ir jābūt un jādzīvo tā, lai nebūtu kauns sevi saukt par latvieti.

DDD: Bet varbūt, ka mūzikas pasaulē ir tas pats, ko mēs redzam arī politikā, – pie teikšanas jeb par zvaigznēm, kuras uzklausa, kļūst tieši tie, par kuriem režīms var būt

drošs, ka viņi neko nepateiks.

A.B.: Protams. Tā jau tas īstenībā ir. Runājot par jauno paaudzi, viss atkarīgs, kāda viņiem bijusi audzināšana ģimenē, skolā. Retais piedzimst par patriotu, bet par tādu var izaudzināt. Tādēļ, ja jaunietim nav iemācīta Tēvzemes mīlestība, tad atliek vien samierināties ar sekām. Protams, var jau teikt – es esmu mūziķis, neesmu politiķis un man nav nekas

tur jādara. Bet, pagaidi, pirmkārt, – tu esi latvietis, tu esi šīs zemes pilsonis un saimnieks, un tev ir jābūt savai attieksmei pret to, tu nevari plūst pa straumi, pierīties desu, pelmeņus, būt laimīgs un pateikt: man vairāk neko dzīvē nevajag. Nu, tad arī dzīvo tai pelēkai masai līdzās, neapzinot savas zemes, goda un brīvības nozīmīgumu! Tas ir drausmīgi! Godīgi sakot, mani pārņem izmisums, kad par to domāju.

Parunājot ar jauniem cilvēkiem, kurus mācu, saprotu, ka vairumam nav šīs izpratnes. Pārsvārā vi-

ņus vada tikai patērētāja intereses. Skolās būtu jāievieš Tēvzemes mācība, jo genocīds, kas notiek tagad, ir vienkārši neapverams. Staigā pa pasauli tādas *vairas vīķes-freibergas* un citi, degradējot visu patiesi svēto un vērtīgo! Tas ir kaut kas neapverams. Un viņa vēl bezkaunīgi pieprasa, lai tauta viņu atbalsta, maksā par šķiru dzīvi! Varētu domāt, ka viņa kaut ko labu izdarījis šai zemei un tautai!?

DDD: Pavisam nesen kāda sabiedriskā vietā dzirdēju Laura Reinika dziedāto dziesmu “Uz redzēšanos, prezidentē!”, kur vārdi bija apmēram šādi: *man bail, ka bez jums mums būs grūti... Šī dziesma uzrakstīta tad, kad Vaira Vīķe-Freiberga beidza savu prezidentūru. Šādu dziesmu Reiniks, lūk, var uzrakstīt, bet, kur ir dziesma: okupanti, aizbrauciet, lindremani, pazūdiet... Kur ir?*

A.B.: Jā, nav! Var jau teikt te visādi – latvieši nav tik agresīvi, latviešiem nav jābūt agresīviem, gan jau viņi paši aizvāksies. Bet no latviešu bailīguma, divkosības, glēvuma metas slikti ap dūšu. Tas ir nenormāli! Virtuvēs visi *baigie varoņi*, bet, tikko jārunā publiski, piemēram, radio vai televīzijā, uzreiz parādās tā saucamā *mikstā tolerance* – visiem gribi būt labs un parādi savu glēvumu. Vai nu tu esi saimnieks savā zemē ar visu no tā izrietošā, ar savu stāju, atbildību, vai nožēlojams draņķis, kurā visi neliēši noslauc kājas. Turklāt stingrā saimnieka nostāja jāparāda visu laiku. Nevar tā – vienreiz kaut ko labu izdarīt un tad domāt, ka savu jau esi paveicis un nekas vairs nav jādara. Nē, tā tas nav! Man ļoti patika reiz laikrakstā “DDD” lasītais: cieņu var krāt visu mūžu, bet pazaudēt to var vienā mirklī...

LATVIEŠU
KAROTĀJA GĒNS
IR IZZUDIS?

DDD: Tu apgalvo, ka ir jālepojas, ka esi latvietis, taču Saeimā nobalsoja, ka pasē tautību “latvietis” nedrīkst rakstīt, lai novērstu diskrimināciju. Vai tu jūties diskriminēts, ka esi latvietis?

Aivars Brīze: Es jūtos diskriminēts, ka man kā latvietim neļauj pasē ierakstīt “latvietis”. Jūtos diskriminēts, jo neviena atjaunotās Latvijas valdība nav veikusi deokupāciju un dekolonizāciju. Par to, ka esmu latvietis, nejūtos diskriminēts – gluži pretēji. Man, latvietim, šī ir vienīgā zeme pasaulē, un es lepojos, ka esmu latvietis. Citas Latvijas man nav!

Esmu ievērojis, ka valdošie, procesu virzītāji ik pa laikam ļauj, ja tā var teikt, *pācepties, nolaist*

Aivars Garda un Aivars Brīze

tvaiķu par samērā nebūtiskiem jautājumiem, lai būtiskākie nebūtu jārisina. Latvieši tagad sašutuši par nieka pasi, kas faktiski ir ceļojuma dokuments un būtību parāda. Protams, pat neļaujot pasē norādīt tautību, Saeima parāda savu attieksmi un apziņas līmeni. Sliktākais ir tas, ka pārņem bezspēcības sajūta, ka tu viņiem, Saeimā sēdošajiem un lēmumu pieņēmējiem, neko nevari pateikt. Būtībā vajadzētu pajautāt: kas tu tāds esi, lai nolemtu manā vietā?! Tāpat sabiedriskais radio kuras sabiedrības radio tas ir – vai Sorosa utt.?! Vai tas ir mūsu sabiedrības radio?!

DDD: Cara laikā nedrīkstēja runāt latviski. Ja kāds runāja, tad uzkarināja viņam kaklā dēlīti ar uzrakstu “latiņ” kā kauna zīmi.

A.B.: Tāpat kā židiem zvaigzni...

DDD: Tikai tagad mums ir jānokaunas par to, ka esam latvieši...

A.B.: Jā, tas ir briesmīgi! Tik drausmīgā pavada ir aizgājuši visi mūsu var-turi. Šis ultraliberālisms gluži vienkārši sprāgst pa visām malām ārā. Es ļoti ceru, ka tā ir melno spēku agonija – ilgi tas nevar turpināties. Man ļoti negribētos reducēt uz visu latviešu tautu...

DDD: Varbūt jasadala: ir tauta un ir pūlis. Tauta ir domājošā sabiedrības daļa, kas ir mazākumā, bet visi pārējie ir krievvalodīga un latviešvalodīga masa...

A.B.: Man negribētos diktēt uzbraukt lauku tautiņai – viņa strādā laukos, slauc savu gotiņu, kaziņu, ravē dārzus, lāgā neaptverot, kas patiesībā notiek valstī. Tādi šie ļaudis ir, un negribu viņus aizvainot. Kāds izlasis – no augstiem plauktiem tas Brīze sācis laist, kur tad tev ir tas automāts vai kaulu zāģis, cik daudzus esi apšāvis, ja vari būt te tāds...?

Manuprāt, jāuztraucas tieši par šo darbīgo jauno paaudzi, kas ir mūsu nākotne, kurai būs jāturpina saimniekot. Lūk, par to ir jāuztraucas, uz kurieni šī paaudze savā apziņā virzās?! Kāpēc tā apstājas pie šīs mantiskās patērē-

tājsabiedrības debilajām lietām, ko šodienas laikmets *pagēre*? Neesmu pret informāciju kā tādu, bet, ja tu nespēj šo informāciju saprast – atšķirt graudus no pelavām –, tad vari apmaldīties. Cilvēks, kurš nezina vēsturi, noteikti apmaldīsies. Taču, ja tie, kuri sēž *augšā* un ir sekojuši visam līdzi, un daudz maz orientējas procesos pasaulē, nemēģina vai pat apzināti izvairās pateikt patiesību, tad vairs nav kur... Lasot internetā, esmu šausmās! Vai tad tiešām kaut kādi pēc statistiskās atlasīti ierēdņi tur sēž un korigē... Īstenībā negribētu tam piekrist. Internets nebūtu tas svarīgākais, jo tur daudzi pašapliecinās un savu nevarēšanu izgāž ar mēslu spaipiem.

Kas attiecas uz mani, tad es netaisos klusēt. Šobrīd strādāju pie projekta, par kuru runāšu tad, kad darbs būs izdarīts.

DDD: Tā būtu atbilde arī mūsu lasītājiem, kuri prasīja, lai pajautātos, kur tad palicis mūsu, latviešu nacionālpatriots Brīze?

A.B.: Jā, tas viss būs. Būšu lepnis, ja tas būs sa-nācis. Jūtu, ka ir starp mums cilvēki, kuri spēs to saprast un atbalstīt. Nākošgad mēs to redzēsim.

DDD: Informāciju un Aivara Gardas komentāru, kuru varēja lasīt iepriekšējā “DDD” numurā, par naidpilno krievvalodīgo reperu klipu publicējam labi zināmajā portālā “Draugiem.lv” un aicinājam latviešus neklusēt, protestēt un parādīt sašutumu. Latvieši arī neklusēja, bet zaņķis gāzās nevis pār naidīgajiem okupantiem, bet mums. Naida kurinātāji esot nevis tie cilvēki, kuri saka – es esmu nelojāls, bet mēs, jo pieprasām deokupāciju un dekolonizāciju...

A.B.: Jā, tautas kareivīgais cīņas gars, genofonds, šķiet, ir aizgājis reizē ar legionāriem, strēlniekiem un nacionālajiem partizāniem. Ar kādu lepnumu pirms dažām dienām kāds simtgadnieks savā jubilejā teica: “Kas tas par latviešu vīrieti, kas nav kārtīgi dabūjis izkaroties!”

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

IESAKĀM MAINĪT KURSU!...

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtniekos

Nosūtu kādu anekdotisku, bet oficiāli reģistrētu sarunu starp spāņiem un amerikāņiem navigācijas kanālā “Ekstremālās situācijas jūrā” 106. frekvencē, kas risinājusies Finistera jūras šaurumā, Galisijas piekrastē. Atvainojos, ja esat jau to lasījuši, bet tā man atgādina situāciju, kādā šobrīd atrodas lauksaimniecībā, kad priekšlikumi, protesti, brīdinājumi, argumenti nespēj valsts kursa noteicējus un stūrmaņus pārliecināt, ka kuģis strauji tuvojas klin-tij...

Spāņi (fonā traucējumi): Runā A-853, lūdzu,

izmainiet kursu 15 grādos uz dienvidiem, lai novērstu sadursmi ar mums. Jūs virzāties tieši uz mums, at-tālums – 25 jūras jūdzes.

Amerikāņi (fonā traucējumi): Tieši mēs iesakām jums mainīt kursu 15 grādos uz ziemeļiem, lai izvairītos no sadursmes ar mums.

Spāņi: Atbilde ir negatīva. Atkārtojam – pagrieziet 15 grādos uz dienvidiem, lai izvairītos no sadursmes.

Amerikāņi (cita balss): Ar jums runā Amerikas Savienoto Valstu kuģa kapteinis. Mainiet kursu 15 grādos uz ziemeļiem, lai izvairītos no sadursmes!

Spāņi: Neuzskatām jūsu priekšlikumu ne par iespējamu, ne adekvātu. Iesakām jums pagriezties 15 grādos uz dienvidiem, lai neuztriektos mums virsū.

Amerikāņi (paceltā balsi): Ar jums runā Ričards Džeimss Hovards, Amerikas Savienoto Valstu aviācijas bāzes kuģa “LIN-KOLNS” – otra lielākā ASV flotes kuģa – kapteinis. Mūs pavada 2 kreiseri, 6 iznīcinātāji, 4 zemūdenes un daudzi atbalsta kuģi. Es jums NEVIS IESAKU, es jums PAVĒLU mainīt kursu 15 grādos uz ziemeļiem.

Pretējā gadījumā būsīm spiesti veikt pasākumus, lai nodrošinātu mūsu kuģa drošību. Lūdzu, nekavējoties aizvācieties no mūsu kursa!!!

Spāņi (absolūti mierīgi): Ar jums runā Huans Salass Alkantara. Mēs esam divi cilvēki. Mūs pavada mūsu suns, vakariņas, divas pudeles alus un kanārijputniņš, kurš šobrīd guļ. Mūs atbalsta radiostacijas “Cadena Dial de la Coruna” 106. kanāls “Ekstremālās situācijas jūrā”. Ņemot vērā, ka atrodamies uz sauszemes un esam tikai Finistera bāka A-853 Galisijas piekrastē, Spānijā, mēs netaisāmies nekur nogriezties.

Un vēl – mums nav ne mazākās jausmas, kurā vietā starp Spānijas piekrastes bākām mēs esam pēc lieluma.

Varat veikt visus savus ... pasākumus, kādus vien uzskatāt par vajadzīgiem, un darīt visu, ko vēlaties, lai gādātu par jūsu ... kuģa drošību, kurš drīz sašķīdīs gabalos pret klintīm.

Tādēļ vēlreiz pārliecinoties rekomendējam izdarīt saprātīgāku lietu: izmainīt jūsu kursu 15 grādos uz dienvidiem.

Amerikāņi: OK, sapratām, paldies!

KAD “SARKANIE FAŠISTI” CELS PIEMINEKLI HITLERAM?

Vilnis Eisters

Mēs nākam no absurdas pagātnes un veidojam absurdu nākotni. Tā turpināsies tikmēr, kamēr netiks nosodīts XX gs. lielākais ļaunums – bolševisms – un veikts DDD process. 23. augustā pieminējam staļinisma un nacisma upurus, dienu, kad divi pasaules ļaunumi parakstīja nāves spriedumu Baltijas un citām tautām. Neliels pulciņš latviešu atcerējās savus tuviniekus – upurus. Atcerējās tie, kas saprot: ja aizmirsīsim savus upurus, mēs tos nogalināsim otrreiz. Interesanti, piemiņas pasākumā neredzēju ne krievus, ne židus. Galvenā publika bija tūristi no Japānas un Dienvidkorejas, un latvieši viņiem skaidroja, ka Latvijā vēl joprojām “saimnieko” tie, kuri guva labumu no šīs “šeftes” un

pat kapavietas.

Todien okupanti neatcerējās savus upurus, tāpēc arī nerīkoja orgijas pie sava “sargeņģeļa” – “Pārdaugavas monstra”. Toties 13. oktobrī bija “orgijas” par godu “atbrīvošanai”... Taisnīgi būtu “Pārdaugavas monstru” nojaukt, bet, ja “mikstpēdīni” vēlas saglabāt “vēsturisko atmiņu”, tad blakus tam jānostāda Hitlera piemineklis ar uzrakstu **“Nemākulīgajam skolniekam no neuzvarētajiem noziedzniekiem – skolotājiem!”** Tu, Ādolf, esi kā “politiskais prezervatīvs”, ar kura palīdzību aizsargāties no sarkano noziegumu atklāšanas un nosodišanas. Ar tavu palīdzību sarkanie okupanti sauļojas Rīgas Jūrmalā un zem krekla nēsā “blendukus”, sapņodami par revanšu.

Dīvaina apziņas abe-rācija:

Hitlers – briesmonis un monstrs, bet Staļins – gaišs eksperimentētājs, miera un atbrīvošanas vēstnesis. Vai viņus nevar salīdzināt? Hitlerš esot nogalinājis sešus miljonus ebreju. Tas ir briesmīgs noziegums, kuru nevar attaisnot. Bet Staļins ar savu bandu, pieticīgi vērtējot, nogalināja 15–20 miljonus savējo un svešo. Protams, ar šo

un laimes nesējs baltiešiem. Hitlerš iekaroja pusi Polijas – protams, ir okupants. Staļins iekaroja pusi Polijas – vai viņš ir atbrīvotājs? Abi Poliju sadalīja jau priekšlaikus, kā kriminālisti dala vēl dzīva, bet nāvei nolemta upura mantu. Ar šo kriminālistu tiešo uzbrukumu Polijai sākās Otrais pasaules karš. Un Hitleru sauc par kara izraisītāju, bet Staļinu nesauc. Kāpēc?

“Miermīlīgā” Krievija/PSRS nevienam neuzbruka “vienkārši tāpat”. Šodien Krievija arī neko nedara “vienkārši tāpat”. Tiek aizstāvēti “tautieši” Baltijā – Trojas kumeliņi, kas cinās par “cilvēktiesībām”, kādas latviešiem pat sapņū ilūzijas vai murgos nav rādījušās. Baltieši esot ienaidnieki! Kāpēc? Tāpēc, ka Krievijas lielākais ienaidnieks ir ienaidnieka neesamība. Baltieši ir ienaidnieki tāpēc, ka, pārdaļot pasaules pīrāgu, Baltija nonāca citu neliešu rokās.

Jāpiekrit, ja kādam var rasties iespēja sagrābt Baltiju, tad, kāpēc lai tā nebūtu Krievija?... Ja nevar sagrābt, tad, kāpēc to nesagraut no iekšpuses – ar civilokupantu palīdzību?... Absurds? Dzīvotspējīgais un nenosodītais “sarkanais fašisms” kārtējo reizi grib atņemt mums Dzimteni – MŪSU LATVIJU! Iznīcināt latviskumu, latviešu valodu – “mērķis attaisno līdzekļus”.

Ši ir mūsu pēdējā kauja, un šoreiz par mūsu pašu, nevis par vācu un krievu okupantu interesēm!

Latviešu tauta nevar attaisnot ne vienu, ne otru – visi bija un paliek mūsu zemes okupanti un latviešu slepkavas. Tikai “sarkanais fašisms” ar lielskrieļu šovinisma “piešprici” izrādījās dzīvotspējīgāks un savus nezvēra ilķņus vēl joprojām trin pret latviešu tautu. Tā ir liela atšķirība!

Ko viens no otra ie-mācījās?

Neko sevišķi atšķirīgu šie “sadarbibas partneri” viens no otra neiemācījās, tikai metodes, kā slepkavot un iznīcināt. Kā viens, tā arī otrs izmantoja pasaules krāpšanas paņēmienus. Lielskrieļu fašisms krāpēj pasauli, stāstot par latviešu “fašismu”. Lielskrieļu fašisma parādīšanās Eiropā bija kā “Dieva dāvana” lielskrieļu fašismam, kam pretējā gadījumā būtu savs režīms un pastrādātie noziegumi jāattaisno ar daudz netiešākiem draudiem. Šodien lielskrieļu fašisti cinās par “demokrātiskām vērtībām” savā izpratnē – demokrātija ir okupantu legitimācija un privēlģijas.

Abu okupantu režīmu pretrunas uzkurināja naidu un konfliktus, viņi radīja krievvalodīgos okupantus un naidu pret latviešu tautu, latviešu valodu un tautas pastāvēšanu. Liel-

vācu fašisti savus noziegumus attaisnoja ar “krusta karu” pret bolševismu jeb sarkano lielskrieļu šovinismu, bet lielskrieļu fašisti – ar cīņu pret lielskrieļu uzpūsto āriskumu.

Tagad tie fašisti, kas uzvarēja, cinās pret latviešu “nacismu”, “radikālismu” – pret latviešiem, kas vēlas runāt un saglabāt savu valodu un identitāti. Sarkanā fašisma pēcteči, kas ir izgājuši caur XX gs. noziedznieku selekciju, paaugstina emocionālo temperatūru, nemitīgi uzkurinādami naidu pret latviešiem, kuri esot “okupējuši” viņu privilģēto teritoriju. Nepārtraukti krievu medijos atskan: “Mums ir jāatgūst NAŠA STRANA i VLASKŅ!” Viņus vieno 9. maijs, 13. oktobris, “Pārdaugavas monstrs”, kopējais laupījums – Latvija – un latviešu tautas iznīcināšanas kāre.

Latvieti, tu savā zemē esi un būsi vienmēr “vainīgs” tik ilgi, kamēr šeit brādās okupanti!

Ja šeit nebūtu okupanti, tu nebūtu “vainīgs”, ka Dievs radīja tevi un mani

kā tautu! Krievu un vācu okupanti bija un paliks mūsu atmiņā kā ksenofobi – viņi neieredz nevienu, un tāpēc viņus pašus arī neieredz. Viņiem ir jāatbild par viņu cīnismu, rasismu, meliem. Par to nevainīgo tautu un cilvēku nāvi, kuri gāja bojā viņu “atbrīvošanas gājienos”.

Okupants jūtas kā pārcilvēks, augstāk par visiem, jo “sarkanais” un “brūnais” fašisms viņus tā sazombēja. Starp citu, Eiropa jau daudzus gadījumus ir “hitlerējusi” kolonijas visos kontinentos: tā radās “bālgīmji”, “grin-go”, krievvalodīgie, pakehi Jaunzelandē u.c. kolonizatori, laupītāji un slepkavas ar sevišķām “cilvēktiesībām”. Koloniālisms ir Eiropas kauns, un Eiropas kauns ir arī vēl joprojām kolonizētās Baltijas valstis, kur nav beidzies XX gs. “sociālistiskais karš”, kuru sāka divas tālaika sociālistiski-fašistiskas sistēmas. Kauns, ka trīs Eiropas tautas Baltijā vēl muļļājas ierakumos un cinās ar okupantiem. KAUNS!!!

Eiropa ir slima ar saviem dubultstandartiem,

bet varbūt nelietīga un kopā ar Krieviju cenšas iznīcināt latviešu tautu – tas ir gadsimta eksperiments. Vai Eiropa vēl nav izzinājusi, ko nozīmē “sarkanais fašisms”?

Latvieši esot vainīgi, jo neprot “integrēt” tik daudz naidīgu okupantu – visagresīvāko “sarkano fašistu” atbiru daļu, kas uz katra soļa cenšas latviešu tautai un Latvijai sagādāt “melu kaunu”, destabilizēt situāciju. Jo latvietis vairāk aizstāv savu valodu, identitāti un tautas dzīvību, jo viņi biežāk kļūst par “radikālismu”, “fašisma atdzimšanu” un “nacismu” – šos terminus Eiropa zina, taču sava sabiedrotā noziegumus izliekas nemanām un nepazīstam. Atkārtot – tas ir lielākais Eiropas kauns. Tas ir sen pazīstamais “Ļaunuma saglabāšanas likums”.

Sajā neizsludinātajā **goda karā pret negodu**, mēs, latvieši, uzvarēsim ar vienotību (kuras pašlaik nav), ar spītu un svētu niknumu pret visādu krāsu okupantiem un ienaidniekiem – kā no Austrumiem, tā no Rietumiem.

LASĪTĀJU VĒSTULES

Laikraksta “DDD” lasītāji jau zina, ka Latvijas Nacionālajai fronteī un laikrakstam “DDD” nesen tika izveidota jauna interneta mājas lapa www.fronte.lv, kurā ir iespējams ne tikai izlasīt iepriekš laikrakstā publicētos rakstus, bet arī sazināties ar “DDD” redakciju.

Šo iespēju jau ir izmantojuši vairāki mūsu lasītāji.

LAI ĒLERTI PĀRŅEM SVĒTS RIEBUMS!

Atsaucoties uz iepriekšējā laikrakstā publicēto, saņemām šādu vēstuli:

Cienījamie “DDD” veidotāji!

Esmu šokā par dziesmu, kuru publicējāt pēdējā laikraksta numurā.

Noskatījos klipu norādītajā interneta adresē, un man ir jāpiekrit Gardas kungam – arī manī radās riebums pret krievvalodīgajiem kolonistiem. Patiesi, ikvienam latvietim, kurš vēl šaubās, vai tiem krievvalodīgajiem te jāpaliek, vajadzētu noskatīties šo klipu.

Varbūt vajadzētu Sarmīti Ēlerti un valsts vadītājus iepazīstināt ar šo klipu. Varbūt viņi atmetīs vēlmi viņus integrēt un pataisīt par savējiem?

Lūdzu laikrakstu “DDD” oficiāli pajautāt, piemēram, Ēlertei, vai viņa šādus krievvalodīgos uzņems savā mājā, lai mēģinātu pataisīt par latvieti?

Paldies, ka pievērsāt uzmanību naidīgajam klipam, ko var redzēt visā pasaulē.

Ar cieņu,
Aija Dziļuma

Aijas Dziļumas vēstuli nosūtījām Sarmītei Ēlertei, lai saņemtu atbildes uz vēstulē uzdotajiem jautājumiem. Viņai tika nosūtīta arī informācija, kur ir iespējams noskatīties naidpilno klipu. Varam tikai novēlēt Sarmītei Ēlertei, lai viņa, noskatoties šo klipu, izjustu to

pašu, ko izjuta laikraksta “DDD” veidotāji un Aija Dziļuma – riebumu un vēlmi nevis integrēt, bet pēc iespējas ātrāk pavadīt šādus krievvalodīgos prom no Latvijas uz viņu etnisko dzimteni.

TAUTĪBU PASĒ NERAKSTĪS

Šā gada 25. oktobrī Imants Baumanis vēstulē rakstīja:

Labdien!

LTV ziņu raidījumā “Panorāma” dzirdēju, ka pasē nevar norādīt tautību, un turpmāk arī nekas nemainīsies, jo tie esot kaut kādi sensitīvi dati.

Man šā gada beigās jāmaina pase, bet es vēlos visiem atklāt, ka esmu latvietis; vai arī pēc mana pieprasījuma nevēršu pasē to norādīt? Tas ir kaut kāds idiotisms, jo dzimumu taču norāda. Ja nu kāds nevēlas būt, piemēram, vīrietis, bet visi to pasē var izlasīt? Vai tie arī nav “pārāk personīgi dati”, lai tos norādītu pasē?

Piedodiet, ja uzdodu jautājumus, kurus nezināt, bet varbūt varat palīdzēt un sniegt informāciju, kur varētu iegūt atbildi.

Pastāvīgais laikraksta “DDD” lasītājs no Kurzemes,

Imants Baumanis

Patiešām, 25. oktobrī Saeima kārtējā plenārsēdē balsoja par grozījumiem Personu apliecināšanu dokumentu likumā un ar balsu vairākumu diemžēl noraidīja priekšlikumu, kas ļautu katram pases saņēmējam pašam izlemt, vai viņš vēlas vai nevēlas, lai pasē tiek norādīta viņa tautība. Tā kārtējo reizi, lecot līdz degradējošajai Rietumu tolerēšanas tradīcijai, mūsu Saeimas (pa)kalpiņi pat salīdzinoši sīkā lietā parādīja savu nožēlojami zemo nacionālās pašapziņas līmeni.

“Eiropa ir slima ar saviem dubultstandartiem, bet varbūt nelietīga un kopā ar Krieviju cenšas iznīcināt latviešu tautu – tas ir gadsimta eksperiments.”

tagad jūtas “apbižoti”, “diskriminēti”... Latvieši skaidroja, ka “dāvana” – Baltijas valstis – šiem okupantiem bija nelikumīga, un uz to viņiem nav nekādas tiesības, ne juridiskas, ne morālas. Tālmēģu tūristi to saprata un fotogrāfeja “ugunsceļu” un latviešus, kas aizdedza svecītes, pieminot savus noslepkavotos tuviniekus, kam nav

statistiku ir kā ir, atcerēsimies, ka žīdi nereti prot skaitīt labāk...

Hitlers īstenoja “anšlusu” Austrijā, bet šodien tur fašistu nav. Staļins īstenoja “anšlusu” Baltijā. Hitlerš aprija vienu valsti, bet Staļins veselās trīs, un šeit ir okupanti vēl šobaltdien. Tiek apgalvots: Hitlerš ir zvērs un okupants, bet Staļins – atbrīvotājs

ATGRIEŠANĀS PIE LIETU PATIESĀS KĀRTĪBAS

Saruna ar Latvijas Juristu biedrības dibinātāju, atjaunoto LR Robežsardzības spēku pirmo komandieri **Ivaru Redisonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

FUNDAMENTĀLI LIKUMI NEMAINĀS

DDD: Mums ir jārūnā par neveikto dekolonizāciju – šis ir vissvarīgākais jautājums. **Ivars Redisons:** Pilnīgi pareizi.

Ja cilvēki ir apmaldījušies, tad jāatgriežas tajā vietā, kura ir pazistama. Šobrīd ir juceklis – bankas atņem īpašumus, tiesu izpildītāji dara visu iespējamo, cilvēki tiek atlaisti no darba; es neesmu satīcis nevienam, kurš justos labi... Esmu runājis pat ar bagātiem cilvēkiem – visiem ir tāds noskaņojums, ka Latvijā notiek kaut kas nelabs. Nevar veikt ne uzņēmējdarbību – neko. Šī valsts šobrīd ir naidīga. Un naidīga visiem iedzīvotājiem – arī bagātniekiem. Tātad kaut kas nav pareizi, esam apsēsti.

Lai saprastu, kas nav pareizi, ir jāatgriežas pie tā, kas bija pareizi. Un pareizi – tas ir Latvijas-Krievijas Miera līgums, Satversmes sapulces vēlēšanas un tas, ko pieņēma Satversmes sapulce. Daži "eksperti" demagoģiski saka: laiks ir pagājis, un nevar atgriezties tajā pašā upē – bet tā nav taisnība. Ir fundamentāli pamatlūkumi, kas nemainās. Tātad ir jāatgriežas pie pamatiem.

DDD: Ir jāveic dekolonizācija – tas ir pamatu pamats, lai vispār atjaunotu šo valsti un atdotu tai tiesiskumu.

I.R.: Neapšaubāmi. Bet ir pilnīgi skaidri jādefinē, kas jāsaprot ar dekolonizāciju, lai nav strīdu...

DDD: Dekolonizācija ir ļoti vienkārši saprotama – tā ir visu to, kuri okupācijas laikā šeit ir iebraukuši un apmetušies uz dzīvi, un viņu pēcnācēju likumīga izraidīšana no Latvijas teritorijas. Izņēmums ir jauktās ģimenes – tām pašām jāizvēlas valsts, kur dzīvot.

I.R.: Teikšu, ka 90-to gadu sākumā šis jautājums sāka risināties, Krievija bija gatava atvēlēt zemes, kur būvēt mājas, lai cilvēki atgrieztos – viss bija atbilstoši starptautiskajiem noteikumiem. Neesmu dokumentus redzējis, varu tikai atstāstīt, ko esmu dzirdējis, proti, ka 90-to gadu sākumā arī Amerikas valdība esot piešķirusi Latvijai 40 miljonus dolāru, lai organizētu māju būvniecību Krievijā. Nedrīkst šos jautājumus risināt necilvēcīgā veidā – tam ir jānotiek civilizēti.

DDD: Protams. Turklāt Krievijai ir repatriācijas programma, patiesībā lielas iespējas atgriezties. Tomēr pat bez šādas prog-

rammas mums ir visas tiesības atbrīvoties no okupantiem. Protams, šim procesam ir jānotiek starptautiski tiesiski, būtu jāprasa arī atbildība, atbalsts un palīdzība no tām valstīm, kas ir līdzvainīgas Latvijas okupācijā. Tas viss ir risināms, un nav šaubu, ka dekolonizācijai ir jānotiek cilvēcīgi. Bet jautāju jums kā juristam – kāpēc netiek pacelts šis pamatjautājums, no kura rodas visas problēmas mūsu valstī?

I.R.: Pirmkārt, ir jāpieņem konceptuāls lēmums, tad arī tehniskais risinājums. Turklāt, manu prāt, dekolonizācija nav tikai personu pārvietošana. Tā ir attiecīga domāšana, atgriešanās pie lietu patiesās kārtības.

"Ir fundamentāli pamatlūkumi, kas nemainās. Tātad ir jāatgriežas pie pamatiem."

Es gribu piebilst, ka pilnā sparā notiek vēl viena kolonizācija, kuru mēs šobrīd neredzam... Tā vairs nenāk no Austrumiem, bet no Rietumiem. Nedrīkst novērst uzmanību!

DDD: Rietumu kolonizāciju mēs atļaujam tieši tāpēc, ka mūsu nacionālais gars ir nospiests, pašapziņas nav, un kā tauta mēs ejam bojā ne tika fiziski, bet tieši mentāli. Izzūd nacionālā saikne starp latviešiem. Piemēram, es aizeju pie Saeimas deputāta vai uz kādu ministriju, vai iestādi, tur preti sēž latvietis (pēc pases) – es runāju ar viņu par latviešu tautas problēmām, bet viņš skatās uz mani lielām, apstulbotām acīm, un ar to viss beidzas. Viņam vairs nav nacionālās dzirksts, viņš nespēj sajust sevi kā latvieti un nespēj arī izjust rūpes un atbildību par savu tautu. Tāds latvietis garīgi vairs nav dzīvs.

I.R.: Nu, redziet, jūs pateicāt labu faktu, ka pase vēl neliecina par cilvēku.

DDD: Protams, ka neliecina.

I.R.: Zinu pāris krievu, kas ir latviskāki un nacionālāki nekā vairs latvieši.

DDD: Bet kur viņi ir šobrīd? Kāpēc nevēršas pie savas tautības pārstāvjiem un neveicina viņu aizbraukšanu? Ja krievs ir latviskāks par latviešu vairumu, tad viņam arī ir jāapzinās rūpes par latviešu tautas izdzīvošanu.

I.R.: Šeit varētu būt ļoti vienkārša gudrība – mums ir vairāk jāraksta par sociālo nodrošinājumu Krievijā, ka Krievijā pensijas sievietēm joprojām ir no 55 gadiem, bet vīriešiem no 60 gadiem. Lūk, ir jāpropagandē: tur tev būs labi, brauc mājās!

KĀ BĒRNI PASLĒPJAS PAGULTĒ...

Ivars Redisons: Jāsāk ar to, ka mums ir jāgrib būt saimniekiem savā zemē. Tad ļoti daudzi, kuri šobrīd mūs nicina par glēvumu, "pierausies". Un tālāk var risināt arī visus šos jautājumus – deokupācijas, dekolonizācijas lietas.

Bet galvenais, ko vēlējos pateikt, ir tas, ka nekad nedrīkst atteikties no savām tiesībām – nekad. It sevišķi apstākļos, kad tevi žņaudz nost. Viss balstās tikai uz to, lai tevi piedabūtu kaut kam piekrist, kaut ko parakstīt, atteikties no savām tiesībām utt. Un nevajag domāt, ka latvieši

ir sliktāki par citiem.

Mums, latviešiem, ir īpatnības, bet savas īpatnības ir katrai tautai. Taču mums tās ir jāzina un jāizmanto labās īpašības. Mēs esam strādīga, kārtīga un akurāta tauta. Mūsu īpatnība ir tā, ka neesam uzstājīgi, bet it kā gaidām, ka otrs mūs atzīs, novērtēs. Un lēmumus latvieši parasti grib apdomāt – viņi nelemj piecās minūtēs. Mūsu tautai vajadzīgs laiks, lai apdomātos; ir pavisam normāli, ja likumu pieņem, pusgadu, gadu apspriežot un ļaujot izteikties, nevis tāda ātra procedūra, kuru tagad iedibinājusi Saeima... Šis procedūras ir jāmaina.

Kādreiz jau iemetas rūgtums sirdi, ka cilvēki ir neaktīvi, neatsaucīgi, uzreiz aulekšiem neskrien uz kādu tavu labo ideju. Bet varbūt tas pieder pie mūsu tautas pamatīguma.

DDD: Bet varbūt bieži tas nav pamatīgums, bet gan vienaldzība un nolaidība. Kā jums šķiet?

I.R.: Būtībā tas, kas šodien notiek ar mūsu tautu, ir līdzīgi, kā bērni paslēpjās pagultē, kad māja deg. Tad ir grūti viņus izglābt, jo tie pretojas. Gluži tāpat šodien mūsu tauta – visapkārt deg, bet mēs pretojamies, ja kāds grib palīdzēt. Tomēr nav arī nekas bezcerīgs; pasaulē nekad nekas nebeidzas. Bet ir jābūt konsekventai noteiktībai.

Tātad, balstoties uz 20-to gadu likumiem un vēl senākiem laikiem, šeit ir mūsu mājas, mūsu tiesības, mēs Latvijā esam saimnieki, tāpēc, ja kāds te grib dzīvot, tad tikai pēc mūsu noteikumiem, un mēs izlemsim, kurš te būs un kurš nebūs. To saprot jebkura tauta. Turklāt nevienam neko mēs neatņē-

mam, nevienam neatriebjamies un neizrēķināties, tikai sakārtojam vēsturisko taisnību.

Bet es domāju, ka tieši uz baidīšanas ar krieviem turas pastāvošā iekārta. Tikko valstī kaut kas ne tā, tūlīt sauciens – krievi nāk!

DDD: Jā, un vienlaikus jautājums, lai Latvijā būtu normāla nacionālā situācija, netiek risināts. Bet, kamēr Latvijas teritorijā ir krievu valodā runājoša piektā kolonna, sauklis "krievi nāk!" ir iedarbīgs.

I.R.: Tā ir manipulācijas metode.

DDD: Tā ir iedarbīga tāpēc, ka pat vienaldzīgs latvietis zemapziņā apzinās apdraudējumu, jo ikdienā jūt šīs piektās kolonnas klātbūtni.

I.R.: Tas ir vesels problēmu kamols. Cilvēki, kas ieradusies Latvijā pēc 1940. gada, nav tikai krievi, viņiem ir dažādas tautības. Tātad akcentēt vienu tautu nevar.

DDD: Tāpēc Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts "DDD" uzsver, ka tie nav krievi, bet gan okupanti un kolonisti, viņu statuss nav etniskais, kurš gan juridisks. Viņi ir pie Latvijas valsts nepiederošs cilvēku kopums – būtībā ārējais ienaidnieks, kurš ienācis mūsu teritorijā okupācijas laikā un šobrīd šeit iekūņojies. Tāpēc mums ir jāpieņem attiecīgi likumi, lai viņus izraidītu. Nesakām, ka ārējie ienaidnieki būtu jāizsūta lopu vagonos; gluži pretēji – humāni un likumīgi ir jāveic dekolonizācijas process. Mūsu tautas pastāvēšana ir apdraudēta, un mums ir tiesības novērst nozieguma sekas, atgriežot stāvokli,

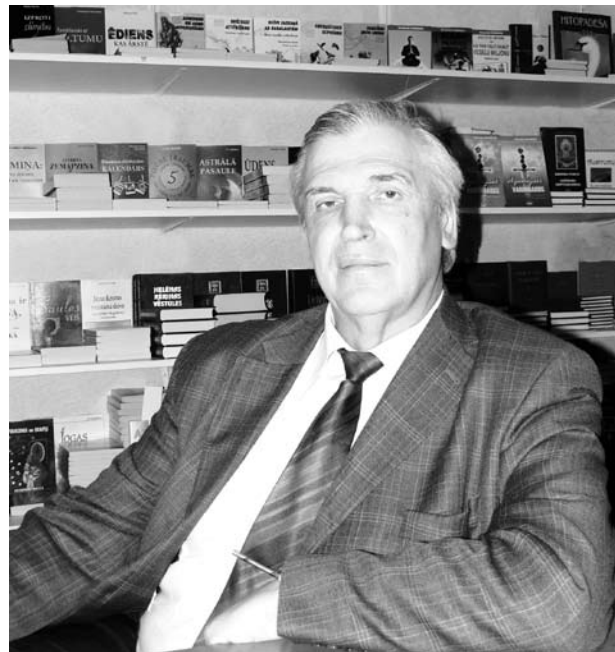
"Es gribu piebilst, ka pilnā sparā notiek vēl viena kolonizācija, kuru mēs šobrīd neredzam... Tā vairs nenāk no Austrumiem, bet no Rietumiem. Nedrīkst novērst uzmanību!"

kāds tas bija pirms nozieguma izdarīšanas.

I.R.: Pilnīgi pareizi. Ir arī jāprasa kompensācija nozieguma seku likvidācijai.

ABSOLŪTS BEZTIESISKUMS!

Ivars Redisons: Diskomfortu rada tieši tas, ka šī vara nicina cilvēkus, nospiež nabadzībā, pazemo un nedod nākotnes perspektīvas. Mūs posta varmācība – nevis tas, ka blakus dzīvo svešs cilvēks, bet varmācība pret mums, tas, manuprāt, ir galvenais. Lai mēs paceltos, pirmkārt, ir jāizbeidz šī varmācība.

DDD: Precīzāk, kāda varmācība?

I.R.: Sociālā varmācība. Tas ir beztiesiskums, kur šobrīd mūsu tauta atrodas. Absolūts beztiesiskums! Ja cilvēkam visu laiku atņem iztikas līdzekļus, vēl piedraudot, ka tūlīt par nemaksāšanu atslēgs to un to... Tas ir briesmīgi! Pensijas uzkrājums, kas bija vairāk nekā 1,5 miljar-du latu, tagad ir izsaimniekots – nav plānu, nav nākotnes perspektīvu. Lūk, tas rada diskomfortu. Kā gan tas var būt, ka vēl šim laikam neesam saimnieki savā zemē?!

Sociālās lietas man sāka interesēt pirms kādiem pieciem gadiem. Tad bija jūtams, ka kaut kas mūsu valstī virzās pavisam nepareizi. Eiropas Sociālā harta ir tikusi pieņemta jau 1961. gadā, šajā dokumentā ir noteikti visi principi: taisnīga samaksa par darbu un dažādi sociālo tiesību minimumi, kas cilvēkam ir galēji nepieciešami. Taču Saeimas deputāti, ar kuriem runāju un kuri ir piedalījušies šīs hartas ratifikācijā, neatceras, ka būtu balsojuši. Divaini, bet Latvija no Eiropas Sociālās hartas 19 pantiem ir ratificējusi tikai 10, pārējie nav atzīti, arī tiesības uz taisnīgu atlīdzību par darbu. Tātad Latvijas valsts konsekventi neatzīst, ka

ir pretojusies. Pieņem vi-sādas direktīvas, ka katrai vistai vajag pastaigu laukumu un katrai govij dušu, tātad labturības noteikumus lopiem, bet cilvēkiem – neko. Protams, Eiropā ir arī sliktas iniciatīvas, kuras nebūtu jāratificē, – šie dokumenti ir jāpēta. Bet es gribu uzsvērt, ka Latvija konsekventi izvairās no tā, kas ir cilvēka labumam, tautai.

Konceptuālais jautājums – nepieļaut tiesības uz taisnīgu atlīdzību par darbu. Tā ir valsts politika jau 20 gadus. Eiropā ir formula, ka minimālajai algai ir jābūt 60 procentu lielai, rēķinot no vidējās algas. Bet mūsu Saeima jau tagad ir noteikusi, ka Latvijas pilsoņiem ir jāmirst nabadzībā, jādzīvo neēdusiem. Tikmēr tiek palielinātas cenas energoresursiem, ar likumu noteikta zemes piespiedu noma – atkarībā no tā, kur tā daudzdzīvokļu māja atrodas. Tas ir kaut kas neprātīgs!

BET GILJOTĪNAS MĒS NEVARAM ATĻAUTIES

DDD: Kā, jūsprāt, novērst šo sociālo netaisnību?

Ivars Redisons: Pirmkārt, katram latvietim, katram pilsonim ir ļoti skaidri jāzina, ko viņš grib. Citādi, pienākot brīdim, kad ir jālemj, cilvēki nezina. Piemēram, iedomāsimies, ka pa nakti ir noticis negaidītais, un no rīta ir cita valdība, kas pasaka: mēs darīsim visu, ko latviešiem vajag, tikai pasakiet! Bet saprotiet, nekādi likumu projekti nav izstrādāti, nekas nav izdomāts, un atkal ir čušš... Tātad brīdī, kad rodas izdevība, tev ir jāzina, ko tu īsti gribi.

Mums ir iedziļts, ka viss ir jākopē no citām tautām. Bet latvieši taču ir mazliet vairāk nekā viens miljons, krievi ir 130 miljoni, vācieši ap 100 miljoniem, franči arī, ķīnieši – miljards... Salīdziniet proporciju – uz vienu latvieti ir 100 vāciešu, 100 francūžu, 130 krievu, 1000 ķīniešu... Lai pārvaldītu valsti, ir vajadzīga policija, armija, ministrijas – ir vajadzīga valsts virs-būve, vai tā ir liela valsts vai maza valsts. Tātad skatamies, bet pret kuriem mūsu Latvija ar rokām un kājām

Turpinājums 8. lpp.

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Turpinājums no 3. lpp.

Situācija strauji mainījās pēc Staļina nāves. Pēc “galma apvērsumu” piecgades (1953.–1958.

VDK šefs (Andropovs) “radīja” Gorbačovu, kurš aktivizēja šī projekta realizāciju, vēl nebūdams ievēlēts

Aleksejs Kosigins, Leonīds Brežņevs, Anastas Mikojans

gadi), Hruščovs, nostiprinājis savu varu un būdams “trockists”, “atmaskoja”

par partijas ģenerālsekretāru, 1984. gadā noslēdzot virkni slepenu vienošanos par ietekmes sfēru pārdali Eiropā ar “Austrongārijas troņa” mantinieku Otto fon Hasburgu.

Otto fon Hasburgs

bēdīgi slaveno “personības kultu” un ne bez Mikajana palīdzības pieslēdās Rotšildiem. Šajās lietās maz ko saprotošā Brežņeva laikā spēkos pieņēmas Kosigins un īpaši Andropovs. Savas dzīves laikā nepaspējis realizēt graujošo “Eiropas projektu”, visuvarenais

devās pa mazākās pretestības ceļu: kopā ar Rotšildiem pievienojās PSRS demontāžai: gala konsensuss šajā jautājumā tika panākts 1989. gadā slēgtā “ietekmīgu cilvēku” sēdē (ikgadējais Bildenbergas klubs), kas norisinājās Latohas salā Spānijā. (Turpat,

neskatoties uz M.Tečeres izmīsiģu pretestību, kas maksāja “dzelzs lēdijai” premjerministra krēslu, tika pieņemts lēmums par Vācijas apvienošanos).

Ar PSRS demontāžas palīdzību un uz tās rēķina amerikāņiem izdevās aizlāpīt daudzus savas ekonomikas un finanšu caurumus. Precīzus skaitļus, cik daudz un kas tika izvests no PSRS, 1995. gada 24. oktobra ASV armijas apvienotā štābu komitejas sēdē nosauca B.Klinton (dati tika atjaunoti 2000. gadā, un tie ir ļoti iespaidīgi).

Vienlaikus ir jāatzīst, ka Krievijas izjūkšanai Rokfelleri, cik vien varēja, patraucēja, arī ar Jeļcina palīdzību (kurš atšķirībā no Gorbačova iestājās par Krievijas Federācijas teritoriālo nedalāmību). Bet, protams, ne tikai ar Jeļcina palīdzību.

Ar to, kas tika salaupīts bijušajās PSRS teritorijās, ASV pietika divdesmit gadiem. Un atkal tika audzēts valsts parāds, un atkal ASV atrodas “uz pēdējās robežas” (14 triljoni dolāru ir ASV ne viena vien gada budžets).

Un ko darīt Rokfelleriem, ja ASV vairs nebūs? Bžezinskis savā jaunajā grāmatā “Stratēģiskais redzējums: Amerikas un globālo spēku krīze” (izdota 2012. gada februārī) atklāti raksta, ka šodienas ASV līdzinās PSRS pirms sabrukuma, un apskata divas globālās attīstības scenārijus – ar amerikāņu līderību vai arī bez tās jeb, saucot lietas istajos vārdos, bez ASV.

Papildus eirozonas krīzei globālo situāciju saasināja Volstrītas lielo finanšu kompāniju un korporāciju top-menedžeru aiziešanas bums, kas sākās 2012. gada pavasarī. (Lai nu kurš, bet

šie “kadri”, kas jebkurā diennaktī laikā perfekti orientējas finanšu un banku sfērā, ļoti labi zina un sajūt pārmaiņu vēsmas, un saprot, kādos gadījumos, kad un kur ir jābēg.)

Rezerves gadījumam Rokfelleri pašreiz izpērk zemes Argentīnā un Čīlē. Tomēr pilnībā padoties acīmredzot viņi vēl negrāsās.

Rotšildi savukārt uzbrūk F.Olands ir viņu veidojums. Lepnā vientulībā un nocietinātās aizsardzības pozīcijās tagad atrodas arī A.Merkele. Orientējoties uz Lielbritāniju, sociāldemokrāti pašreiz “nem” vienu Vācijas federālo zemi pēc otras (nesen uzvarēja simboliski svarīgās vēlēšanās Ziemeļreīnā – Vestfālē). Jauns rokfellerisks “izņēmums” – Šrēdera Nr. 2 personā – pagaidām nav gaidāms.

Parlamenta vēlēšanas Vācijā ir paredzētas 2013. Gadā, un Vācijas Sociāldemokrātu partijas uzvara nozīmēs Rotšildu eiro zonas konsolidāciju. Un tad vienotas “Eiropas valsts” vietā, kuru vēl kopš Hitlera laikiem cēla Rokfelleri, ES pārvērtīsies par pašvaldībās saskaldītu haotisku mozaīku, ko, ja arī kaut kas apvienos, tad tikai jebkādu nacionālu un reliģisku identitāti zaudējusi (un tādēļ pilnībā pakļauta Rotšildiem) “brīvas tirdzniecības zona”. Un šajā haosā vilks iekšā (jau velk) NVS un Krieviju, sāksies viss ar Ukrainu, Moldāviju un Baltiju, kur haoss jau plosās pilnā sparā.

Turpinājums būs...

Avots: <http://akademiagp.ru/v-b-pavlenko-bolshaya-igra-rotshildov-i-rokfellerov-na-svetu-i-v-teni/>

VĒSTULES

AR ASINĪM!

“Svešais cirvis cērt un cērt...” – tā sacīja Andrejs Eglītis. Es jautāju: “Cik ilgi vēl?” Drīz beigsies 2012. gads, kas nesīs jaunas cionistu naudas un Eiropas “tirgus fondus”, latvieši ir atrauti no normālas ekonomikas – pašiem nekā vairs nav... Bet latvju tautai ir jāsaprot, ka cīņa par Tēvzemes brīvību sākās jau sen un turpinās tagadnē, un būs arī nākotnē, jo okupanti nedos miera latviešiem savā zemē. Latvieši nevēlas asinis, bet kangari ar civilokupantiem vardarbīgi uzbāžas un piespiež pretoties, lai izdzīvotu.

Cik ilgi var aplaupīt vecās latvju dzimtas – smago, vardarbīgo tūkstošgadu vēsturi tās ir izdzīvojušas. Ne jau es, mans tēvs, vectēvs un senči gāja laupīt uz slāvu, ģermāņu, skandināvu zemēm – viņi nāca pie mums. Bet kangari, izpatīkot laupītājiem, visos gadsimtos ir meklējuši savu laimi uz pašu tautas nelaimes rēķina. Nekas nav mainījies! Mēs atceramies, cik gan viegli kangari atdeva latvju zemi – Abreni – pavisam nesenā pagātnē. Citi kangari, liekulīgi tērpušies tiesnešu mantijās, paziņoja, ka tā esot krievu zeme... Ja tā domā cilvēks, kuram būtu jāaizstāv latviešu tautas intereses, tad... nav vairs brīnums, kāpēc vēl joprojām mūsu tauta nav brīva. Šī ir kangarisma karma.

Pēc kādiem starptautiskajiem cilvēktiesību likumiem 4. maija kangaru valdība ir novedusi latviešu tautu izmisuma stāvoklī – faktiski nostādījusi uz bezizejas robežas?

Andrejs Eglītis rakstīja:

Ar ko tu svētāka par citām zemēm esi?

Ar asinīm.

Ar ko tu lielāka par lielām tautām esi?

Ar asinīm.

Viss svētākais mums dots ar asinīm,

Viss svētākais mums ņemts ar asinīm,

Viss svētākais mums atdots taps ar asinīm...

Ne jau mūsdienu valsts nodevēji ir lējuši savas asinis par mūsu senču zemi – viņi kalpo svešo interesēm.

Arnis
Raiskumā

VĒSTULE NO LATGALES

Lai gan Latgales piederību Latvijai šodien būtiski apdraud pārkrievošana Daugavpils, Rēzekne u.c. pilsētās, tautas gēnos šī separātistu ideja nav dzīvotspējīga.

Jau vēsturiski pierādīts, ka grūtos brīžos latgalieši nav pametuši ciņas laukā vienus ne vidzemniekus, ne zemgaļus, ne kuršus. Īpaši tas tā bija latviešu leģionāru pulkos.

Uzskatu, šodien ārkārtīgi svētīgu Latgales saliedēšanu ar Latviju veic Jāņa Elkšņa vadītā Latgales Kultūras centra izdevniecība. Tā izdod grāmatas arī valsts valodā. Darbs rit grūti, jo valsts finansiāli neatbalsta. Nupat klajā nācis 2013. gada “Tāvu zemes kalendārs” – latgaliski. Jā, tas ir iespīests latgaliešu drukā, taču tā latviski nacionālpatriotiskais saturs, manuprāt, ir ideāls.

Vēsture, literatūra, tautsaimniecība, politika – galvenie jautājumi. Ja pērnā gada izlaidumā lasījām, cik noziedīgā ceļā savulaik izveidojās Krievija, un ko tā izdarīja ar 100 tautām, tad 2013. gada laidniens ļoti labi parāda, kā vēsturiski radusies latviešu valoda, un kāpēc tā daudzos pārvācošanas un rusifikācijas gados spējusi saglabāties. Autors apgalvo, ka likvidācijas briesmas, lai gan lielkrievu šovīnisms mūsu valstī atkal ir cēlies augšā, tomēr ir novēršamas.

2013. gada “Tāvu zemes kalendārs” satur daudz liecību par latviešu leģionu, par krievu okupantu zvērībām, par visu kolhozu sistēmas absurdomu, par latgaliešu izsūtīšanu uz Sibīriju, vārdu sakot, par visu to sātanisko, ko arī Latgalē darīja impēriskā Krievija.

Leonards Inkins intervijā laikrakstam “DDD” teica, ka Krievija danco pēc Vašingtonas stabules. Jā, mazliet pārdomājot vēstures notikumus, tam var piekrist. Bet, vai tad tāpēc Krievija, ja arī ir kāda velna kalpa statusā, nav ļaunuma impērija? Es palieku pie tā, ka ir.

Jūlijs Tropš

LINDERMANS – IZRAIDĀMS!

Radioziņās (11. oktobrī) dzirdēju, ka ārlietu ministrs Rinkēvičs krievu presē brīdina Lindermanu, ka, ja viņš turpināšot agitēt par Latgales autonomiju, respektīvi, atdalīšanu no Latvijas valsts, tad tiksot ierakstīts “melnajā sarakstā”.

Manuprāt, Lindermanam no tā ne silts, ne salts, bet, ņemot vērā viņa ieilgušo pretvalstisko darbību, manuprāt, viņš jau sen bija no valsts jāizraidā. Ja tāda likuma nav, tad tas ir jāpieņem.

Biruta Gereiša
*Daugavas Vanagi Latvijā
Liepājas nodaļas dalībniece*

VĒSTULES

“VARAVĪKŠNOTAIS DALTONISMS”

Tā saucamie geji – šie mūsdienu izglītotie nejēgas – nesaprot, ka viņi ir ne tikai muļķi (deģenerēšanās nozīmē), bet arī noziedznieki.

Geju “tiesības” esot cilvēktiesības (!). Jā, “tiesības” būt muļķim (deģenerātam) ir cilvēktiesības, bet “tiesības” būt noziedzniekam gan nav cilvēktiesības!

Ja pilngadīgs virietis izvaro mazgadīgu zēnu, tad tāda rīcība tiek atzīta par noziedzīgu. Bet, ja šādas darbības notiek starp diviem pilngadīgiem vīriešiem, tad tās esot viņu cilvēktiesības (!). Tam varētu arī piekrist, ja viņi abi ir muļķi (deģenerāti). Atliek tikai jautājums: vai muļķim ir tiesības būt noziedzniekam?

Bet izskaidrojums ir pavisam vienkāršs: izvadsistēma nepieder pie sešām maņām. Gan erotikā, gan seksā jeb “sestajā maņā” var piedalīties arī pārējās piecas maņas, bet tikai ne izvadsistēma! Tādēļ ielaušanās izvadsistēmā ir vardarbība – esi vai neesi muļķis – vardarbība ir noziegums, it īpaši, ja to veic pilngadīga persona.

Šo patiesību nesaprot tā saucamie geji, jo viņi ir muļķi vai tikai varavīksnes apžilbināti daltoniņi? Šis jautājums paliek atklāts.

Gunārs Terinks

Štrunts par bitēm, ka tik’ medus!

Lūk, kā izpaužas lielo zemju, “muižu” īpašnieku attieksme pret savu tautu un valsti. Tāda ir šo jaunbāgātņu morāle: *es ēdu un baudu Mārtiņa Rītiņa sagādātās delikateses, un kas par to, ja līdzās kādai ģimenei, kādam pensionāram pietrūkst dienišķā maizes kumeša?!*

Pirms dažiem gadiem Latvija lepojās ar 1000 miljonāru ģimenēm – starp nepilniem diviem miljoniem iedzīvotāju. Tagad daži ir bankrotējuši, daži paslēpušies ofšoros, bet daži pamanās nemaksāt valstij nodokļus, ko spiesti maksāt pat pensionāri, kas mantojuši dzimtos īpašumus.

Aizvien vairāk pasaules tautās mostas apziņa un jautājums: no kurienes nāk ļaunums? Šķiet, tikai latvieši spītīgi turas pie saviem aizgūtajiem partejiskiem uzskatiem un neatbalsta vecos, gudros praktiķus, kuri glabā latvisko – zemnieku dzīvesziņu. Latvija ir un būs lauksaimniecības ražojumu zeme, un nekāda rūpniecība nākotnē mūs negaida. Ēd pats un pabaro arī savu tuvāko – mēs visi latvieši esam saistīti ar latviskām radniecības saitēm. Svešautietis ir vai nu draugs, kaimiņš, vai ienaidnieks – atkarībā no savas nostājas, kas ir jānovērtē un jāņem vērā saskarsmē.

Lilija Treice

ATGRIEŠANĀS PIE LIETU PATIESĀS KĀRTĪBAS

Turpinājums no 6. lpp.

Ivars Redisons: Un tad padomājiem, kas ir vieglāk – vai nu atrast no miljarda ķīniešu 10 000 spēcīgus, gudrus cilvēkus, vai tādus izvēlēties no mūsu 1 miljona? Protams, pie mums šāds konkurss, kuru mums te proklamē, nav iespējams. Tie ir maldi, ko mums iestāsta, ka uz katru amatu ir stripām gribētāju – mums viņu gluži vienkārši fiziski nav, nav piedzimuši. Līdz ar to latviešiem šīs attiecības ir jākārto savādāk.

Franči ir kā apburti uz giljotinām. Lielajā franču revolūcijā sāka plūst asins straumes un turpinājās līdz pat 60-tiem gadiem – viņiem tās ļoti patika. Kā kaut kas – tā savus nelabvēļus uz giljotinu! Tagad, kad nāvēssodi ir aizliegti, arī viņi ir mazliet mainījušies. Bet mēs, latvieši, esam tik maz, ka nevaram atļauties tautiešus, kas nepatīk, likt zem giljotīnas. Ja frančiem vēl kāds paliek pāri, kas domā un strādā, tad mēs tā varam noslaktēt pēdējos. Secinājums, ka ir jāmeklē kaut kāds cits attiecību modelis.

Tāpēc es atkal atgriežos pie senajiem laikiem, pie dzimtām – mums ir bijušas tradīcijas, kā līdzsvarot dzīvi. Tātad mūsu tautas dvēselē mājo izpratne, kā pareizi dzīvot. Ja palasiet 20-to gadu likumus – tie ir īsi, bet skaidri un saprotami. Iedomājieties, bija pārciests nežēlīgs karš, naids, no vienas puses – sarkanie, no otras – baltie, tautai klājās ļoti grūti. Tomēr mūsu tauta pārvarēja šo savstarpējo naidu un panāca uzplaukumu, un mums ir jāuzzina, kā tas tika izdarīts, bet mēs to nezinām, par to netiek runāts.

Tā kā mūsu ir maz, mēs nevaram kopēt ne vāciešus, ne krievus, ne frančus, ne amerikāņus – mums ir jābūt savam modelim. Un, kad mēs to apjēgsim, ka esam paši par sevi, tad varēsim pateikt: Latvijā būs tā, kā es, latvietis, saku, mīļais franci, angli, amerikāni! Tu vari darīt savā zemē, kā gribi – lai tev geji maršē pa tavu Ņujorku, ja tev tā patīk, bet pie mums viņi nemaršēs, jo mums svarīga ir dzimstība!

DDD: *Bez pašcieņas mēs savu nacionālo kārtību ne spēsim ieviest, vai piekrist?*

I.R.: Jā, un visām lietām ir izskaidrojums. Skatījos TV filmu par Hitleru, kā viņš pakāpeniski sagrāba varu. Latviešiem būtu jāpadomā, vai Hitlerš patiešām ir elks? Ja mums patīk, kā tur viss notika, tad, lūdzu, ļaujām, lai šobrīd šīs neejdzības turpinās un notiek tas pats...

Turpinājums būs...

Intervēja Līga Muzikante

UZMANĪBU!

Mainījies

Latvijas Nacionālās frontes

(Reģ.Nr. 40008033014)

bankas kots:

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

kots: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu kots: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Kots: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Sensenais jautājums: KO DARĪT?

Latvijas Aizsargu organizācijas AICINĀJUMS

Katrs laikmets tautas dzīvē – vai tā ir liela vai maza – nepārtraukti izvirza jautājumu: **ko darīt?** Šie jautājumi ir visdažādākie – kultūras, saimnieciskajā un politiskajā jomā, bet galvenais jautājums piedāvāto un iespējamo ceļu mudžekli ir: **pa kuru ceļu iet?**

Tieši tas, ka mums – ļoti izkautajām un nīcinātajām nācijām – ir jārisina tādi paši jautājumi kā skaita ziņā lielām tautām, mums izvirza prasību katram būt vairāk zinošam, saprotošam un galvenais – spējīgam sacensties un pārspēt to ļaužu masu, kura cer mūs uzveikt un iedzīt iznīcībā. Protams,

“Raina teiktais: “Pastāvēs tas, kas pārmainīsies,” ir spēkā tikai tad, ja tam pievienojam – “...saglabājot un ievērojot pagātnes pieredzi!””

ir iespējams sniegt atbildi, kas atrodama ar tautas muti izteiktajiem secinājumiem – “Zem mēness nekas nav jauns” vai “Ir jāmacās no svešām, nevis savām kļūdām”. Pret šiem apgalvojumiem nevar iebilst, taču mēs teiktajam sniegsim vēl papildus skaidrojumu.

[..]
“Vēsturnieks Leo Dribins atzīst, ka krievvalodīgo iedzīvotāju Latvijā apziņu ietekmē Krievijā atdzimušais nacionālisms un tā vēstures koncepcija, kuras centrā ir lepnums par Krievijas un krievu lomu cilvēces vēsturē un PSRS uzvara Lielajā Tēvijas karā. Padomju armijas ienākšanu Austrumeiropā un Viduseiropā 1944.–1945. gadā mūsdienu Krievijā uzskata par Eiropas tautu atbrīvošanas misiju. Šis noskaņojums ir ienācis arī Latvijas krievvalodīgo vēstures apziņā un ļauj ignorēt Latvijas padomju okupācijas faktu un pāridarījumus latviešiem.” (Dribins, L. (2007). *Latvijas vēstures faktors sabiedrības integrācijas procesā*. Grām.: Dribins, L. (red.) *Pretestība sabiedrības integrācijai: cēloņi un sekas*. Rīga: LU Filozofijas un socioloģijas institūts. 45. lpp.)

“Šādu situāciju iniciēja Krievijā pēdējās desmitgades laikā notikusi oficiālā viedokļa maiņa par Padomju Savienības nozīmi. [...] V.Putina teiktais vēstījumā Federālajai sapulcei 2005. gadā: “Vispirms jāatzīst, ka Padomju Savienības sabrukums bija gadsimta lielākā ģeopolitiskā katastrofa.” (Путин В. (2005, 25 апреля). *Послание Федеральному Собранию Российской Федерации*.)

[..]
2008. gadā vēstures skolotājiem tika piedāvā-

ta Krievijas vēstures (no 1900. līdz 1945. gadam) jaunā koncepcija, kas atainoja Staļina režīma veiktās represijas kā racionālu pasākumu, kuru izraisīja viņa “valsts sarīkošana”, “industrializācijas piekritēja”, “valsts līdera” loma un konkrētā vēsturiskā situācija, savukārt Baltijas valsti, Polijas, Somijas, Besarābijas okupāciju – kā rīkošanos ar teritorijām, kas agrāk piederēja “mūsu valstij” un kā “drošības jostas” radīšanu.” (Левада-Центр (2007, 16 дек.). *Россия жалеют о распадае союза*.)

Sociologs Boriss Dubins norāda, “ka Otrā pasaules kara traumatiskā norise

Krievijā nav pārdzīvota, nav saprasti notikušā cēloņi, to virzošie spēki, gaita un sekas. Tādējādi **Otrais pasaules karš nav pārtapis vēstures pieredzē, kas nekad vairs neļautu sabiedrībai atbilstīties/veidoties tādā gultnē, kas to reiz virzīja uz karu.** (Izcēlums mans. – M.L.) Krievijas iedzīvotājiem, varai un dažādu jomu elitēm nav izveidojusies imunitāte pret totalitārismu, patvaldību, ksenofobiju, sociālo pasivitāti un izolacionismu, skaudību un infantilismu, proti, uz visām šīm un līdzīgām parādībām, kas allaž ir nedemokrātisku režīmu pamatā.” (Дубин Б. (2011) *Россия нулевых: политическая культура – историческая память – повседневная жизнь*. Москва: РОССПЭН. с. 63, 64.)

Teiktais skaidri norāda, ka, mainoties Krievijas iekšpolitikai, mainās arī tās ārpolitika, kas skar tās tautiešus ārzemēs, arī Latvijā. Ja mēs arī spētu pieņemt, ka, **atgūstot neatkarību, toreizējā valsts vara patiešām ir cerējusi uz kaut kādu pārējiem nesaprotamu un utopisku “sabiedrības integrāciju” un šī mērķa labā atteikusies no ASV piedāvātās daudzmiljonu palīdzības kolonistiem repatriēties, tāpēc atļāvusi vairāk nekā 20 000 padomju armijas virsnieku demobilizēšanos un legalizēšanos Latvijā par civiliedzīvotājiem, nesaskatot tajā jau toreizējās Krievijas ārpolitikas (S.Karaganovs) nostādnēs paredzēto krievu diasporas saglabāšanu okupētajās valstīs savu interešu īstenošanai, tad tagad, kad sabiedrībai ir skaidri redzamas šīs**

ricības sekas – nemitīgie referendumi, kas vērsti pret latviešu nācijas pastāvēšanu un Latviju kā nacionālu latviešu valsti, – **būtu jāseko Latvijas iekšpolitikas atbilstoši maiņai.** Taču neko tādu mēs neredzam. Tiek atļauti pat tādi referendumi kā balsošana par krievu valodas statusa maiņu, kas ir gluži pretēji Satversmei un tādējādi nav “juridiski pilnīgi”, kā to prasa likums. Tas norāda uz varas nespēju un nevēlēšanos ievērot ne tikai Satversmes prasības vai Latvijas intereses. Notiekošā atbilstība Krievijas ārpolitikas doktrīnas prasībām liek domāt par teicienu “Koku pazīst pēc tā augļiem” atbilstību pašreizējai situācijai.

Šī atziņa mums liek vēlreiz pārdomāt Latvijas stāvokli saistībā ar t.s. “nepilsoņu jautājumu”, **kuri tuvākā aplūkojumā izrādās savu likumīgo pilsonību nenokārtojuši Krievijas piektās kolonnas pārstāvji.**

[..]
“Krievija uz Baltijas valstīm skatās kā uz īslaicīgu parādību, un te, ja ne gluži ir jāatgriežas, tad vismaz jāsaplabā savs ietekme lielākajā daļā no ikdienas dzīves sfērām,” ceturtdien intervijā laikrakstam atzīst Jona Žemaiša Lietuvas Militārās akadēmijas prorektors, vēstures doktors Vlads Rakutis.

Viņš norāda, ka fiziska valsts okupācija mūsdienās vairs nav pat sevišķi nepieciešama. Inkorporācija var notikt arī citos veidos: sākotnējā pārveidojot apziņu, tas ir, likvidējot nacionālo lepnumu vai identitāti, bet pēc tam jau pārveidojot valstiskumu.

Vaicāts, kā mazajām Baltijas valstīm atbildēt Krievijai, kurai ir gudra, viltīga diplomātija informatīvajā karā un daudzu gadimtu ilgumā krāta pieredze starptautiskajās attiecībās, arī informācijas pasniegšanā, Rakutis atbild, ka pirmais solis ir “atziņ, ka šāds informatīvais karš, ja tā varam šo procesu nosaukt, vispār pastāv”, un pēc tam ir **nepieciešams stiprināt tās institūcijas, kas nodarbojas ar vēstures pētniecību – universitātes, institūti, muzeji, lai vajadzības gadījumā varētu atspēkot nepatiesības un apvainojumus.**

“Arī Baltijas valstīm ir nepieciešams sadarboties šajā laucīnā, jo var taču atrast kopīgas vēstures lappuses, kas mums ik pa laikam sagādā ārpolitiskas problēmas – 1940. gada padomju okupācija vai, piemēram, Otrās pasaules karš un tā sekas,” atzīst vēsturnieks.

“Ir ļoti grūti redzēt vai sajaut informatīvo vai propagandas cīņu starp valstīm, jo tas nav karš ar

ieročiem. Krievijas Federācijas militārajā doktrīnā ir skaidri norādīts, ka tās galvenais uzdevums ir palielināt informatīvo, ekonomisko un tehnoloģisko ietekmi atsevišķos reģionos,” pauž speciālists.

Viņš pauž pārliecību, ka **sabiedrība ir jāizglīto dažādos vēstures jautājumos, jo zinošai sabiedrībai ir grūtāk iestāstīt muļķības.**

“Ir jābūt savai informācijas pasniegšanas stratēģijai, jāsak ar skolām, jāraksta grāmatas par savas valsts pagātni krievu un citās valodās, sabiedrībai jāstāsta par savas zemes vēsturi, domājot par valstiskām interesēm. Jādomā par nacionālo ideoloģiju. Valstij, sevišķi demokrātiskai valstij, ir jābūt savai nacionālajai ideoloģijai,” rezumē vēsturnieks.” (*“Latvijas Avīze” (DELFI 23. augusts 2012 08:37)*)

Šeit mēs redzam kārtējo vēstures grimas: tā mēdz pasmaidīt par lielvaru un impēriju iedomību un aizvien jaunajām cerībām pārrakstīt vēsturi un izmainīt tās gaitu – “sīkas valstiņas” turpina dzīvot gadu tūkstošus, bet milzu impērijas, slīdāmas asiņu jūrās, ierasti dodas pretī iznīcībai. Raina teiktais: “Pastāvēs tas, kas pārmainīsies,” ir spēkā tikai tad, ja tam pievienojam – “...saglabājot un ievērojot pagātnes pieredzi!” Vēl tikai piebūsim, ka vēsture jau ir parādījusi pareizo ceļu tai ļaunuma impērijai, kura šodien mēģina atdzimt, – lai kaut kas mainītos, ir nepieciešams Nirnbergas tiesas turpinājums vai otra tiesa.

Bet tagad, pievienojoties vēstures doktora Vlada Rakuta un daudzu citu teiktajam, mums ir jānosaka arī Latvijas Aizsargu organizācijas pienesums cīņā par tautas un valsts izdzīvošanu. Esot demokrātiska un nevardarbīga organizācija, mēs varam savu ieguldījumu dot, sniedzot cilvēkiem iespēju gūt zināšanas un iepazīstoties ar Cēzarejas Prokopija darbiem. Jo **tie, kuri aizmirst vēsturi, ir spiesti vēlreiz pārdzīvot tās grūtās dienas.** Taču mēs to nedrīkstam atļauties!

Ja Jūs vēlaties piedalīties šajā darbā un pievienoties mums, lūdzu, at rakstiet!

Māris Linde
LAO 6.Aizputes pulka
komandieris

e-pasts:
lao6aizpute@inbox.lv
tāl. 26017426